



บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

กฤตภา เกลผล. "การหาเงินใช้โดยการ เล่นแชร์," วารสารอัยการ (เมษายน 2529) : 25-26.

กิตติวัฒน์ รัตนติลก ฎ ฎ เกิด. "การแบ่งทรัพย์สินในคดีแชร์น้ำมัน," นายธุรกิจ 2, 16/212.

_____. "เจ้าหนี้ "แชร์น้ำมัน" จะได้แบ่งทรัพย์สินในอย่างไร," ธุรกิจการเงิน 4 (2528) : 29-31.

กลุ่มศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการเงินธรรมศาสตร์. "แชร์ลูกโซ่" : อีกรูปแบบหนึ่งของเงินนอกระบบ, การทำเรือ 32 (เมษายน 2528) : 27-33.

เข้มชัย ชูติวงศ์. ที่มาและเหตุผลของการกำหนดข้อสันนิษฐานตามกฎหมายในคดีอาญา เอกสารประกอบการสัมมนา ภาควิชากฎหมายวิธีสบัญญัติ ห้องประชุมคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

จรัส ภัคศิธนากุล. พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527. บทวิเคราะห์ : 10.

_____. เรื่องการขอความร่วมมือทางศาลระหว่างประเทศ, การบรรยายพิเศษ ห้องประชุมคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (5 ตุลาคม 2531)

จิตติ ดิงส์กัทธิย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3, กรุงเทพมหานคร : แสงทองการพิมพ์, 2513.

จี๊ด เศรษฐบุตร. ความรู้เบื้องต้นแห่งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย ยืม ผ่ากทรัพย์. กรุงเทพมหานคร : คณะกรรมการบริการทางวิชาการ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

เจริญ เจษฎาวัลย์. ระบบการควบคุมภายในของธนาคารและสถาบันการเงิน.

กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์, 2526

ชัยพล ตราชูธรรม. "ยัศรัทธาแม่ช้อยคืนให้ใครดี...กรมสรรพากรหรือลูกแซร์"

วารสารดอกเบี๋ย 4 (กันยายน 2528) : 152.

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสถานต์. ข้อสันนิษฐานตามกฎหมายในคดีอาญา เอกสารประกอบ

การสัมมนา ภาควิชากฎหมายวิธีสบัญญัติ ห้องประชุมคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2529.

ดิเรกฤทธิ์ สนิทวงศ์. กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรศุลกากร กรุงเทพมหานคร :

คำบรรยายสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 4 แผนกวิชานิติศาสตร์ (ภาคสมทบ) จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, 2514.

ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย. กลุ่มคณาจารย์คณะ เศรษฐศาสตร์ "แซร์แม่ช้อยกับ

ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ," วารสารธรรมศาสตร์ 13 (ธันวาคม 2527) :
166-175.

นิติกรประสม, พระ. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง, กรุงเทพมหานคร :

โรงพิมพ์บริษัทคณะช่าง จำกัด, 2507.

นุกูล ประจวบเหมาะ. ทฤษฎีการว่าจ้างแรงงาน ดอกเบี๋ย และเงินตราและปัญหา

เศรษฐกิจของประเทศ, กรุงเทพมหานคร : แสงทองการพิมพ์, 2516.

"บริษัทมหาชน . ทางออกที่ดิบดีตันของแม่ช้อยแก้ว," ดอกเบี๋ย 4 (ตุลาคม 2528) : 85.

ประทวน งามขำ. "เงินนอกระบบ (แซร์) จะพันให้ตายในคาบเดียวหรือ," สยามรัฐ

(21 เมษายน 2528) : 3.

ประบูล สุวรรณศรี. กฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์

นิติบรรณการ, 2517.

_____. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 1, 4 ว่าด้วยทรัพย์.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2525.

ปรีชา สุวรรณทัต. "พระราชกำหนดกิจการเงินเป็นภัยต่อเศรษฐกิจ," สู่นาค
(20 - 27 กันยายน 2527) : 24.

พจน์ บุขปากม. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยยืม ยืม ผากทรัพย์.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2527.

"พระราชบัญญัติคอกเบี้ยเงินให้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. 2523," ราชกิจจานุเบกษา
97 (20 มกราคม 2523) : 1.

พิชัย นิลทองคำ. วิธีปฏิบัติและปัญหาคดีแชร์ - เบี้ยหวัด. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์นิติสยาม, ม.ป.ป.

พิเศษ เสดเสถียร. "อวสานค์ของทรัสต์เถื่อน," กฎหมายธุรกิจทนายประจำบ้านและ
สำนักงาน 2 (มกราคม 2530) : 79.

_____. "เอาความผิดได้ฐาน "อั้งยี่", สู่นาค 20 (2527) : 25.

ไมรา บุญฤผล และคณะ. "พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ.
2527," วารสารกฎหมาย คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 9 : 9.

รายงานพิเศษ. "เสมอฟ้าคราม : การระดมทุนหรือธุรกิจจัดคิวเงิน," รวมประชาชน
(18 ตุลาคม 2529) : 21.

เวียงชัย มະระกานนท์. การเงินการธนาคารในประเทศไทยพร้อมด้วยภาคทฤษฎี,
พระนคร : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2521 :
56-57.

วิษณุ เครืองาม. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ
2530 : 648-651.

เศษสต่างค์, นามแฝง. "อวสานค์ของขบวนการแชร์," ธุรกิจที่ดิน 3 (2528) : 78.

สง่า ดวงอัมพร, พ.ศ.อ. คำอธิบายกฎหมายเกี่ยวกับเช็คการสอบสวนและดำเนินคดี
พร้อมด้วยหลักการใช้เช็ค ตัวอย่างและคำพิพากษาฎีกา, กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์แม่บ้านการเรือน, 2519.

สมปอง ศรีชุมพวง. "การเขียนฟ้องคดีอาญาความผิดตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ,"
วารสารอัยการ 8 (ตุลาคม 2528) : 19-27.

หยุด แสงอุทัย, ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

"เหตุผลที่จะต้องมีพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน," สยามรัฐ
(21 เมษายน 2528) : 12.

อมร จันทร์สมบูรณ์. "บันทึกข้อสังเกตของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่าง
พระราชกำหนดอันเป็นภัยต่อเศรษฐกิจ พ.ศ....." มติราชฎี (1 - 7
พฤศจิกายน 2527) : 16.

อุดม รัฐอมฤต. "ผลของข้อสันนิษฐานตามกฎหมายในคดีอาญา" เอกสารประกอบการ
สัมมนา ภาควิชากฎหมายวิธีสบัญญัติ ห้องประชุมคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย-
ธรรมศาสตร์, 2529.

ไอสด โกสิน. คำอธิบายและเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับต่างประเทศในเรื่อง
"กฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน", พระนคร : โรงพิมพ์ไทยเซม, 2501.

หนังสือภาษาต่างประเทศ

Wendy L, Douglas. "Christmas Cheer Program, illegal' " The
Brunswikan (November 1, 1985) : 1, 5.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

(31) คำพิพากษาศาลจังหวัดฉะเชิงเทรา สำหรับศาลใช้
คำพิพากษา

คดีหมายเลขคำที่ / 2530

คดีหมายเลขแดงที่ 1210 / 2532

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาล.....จังหวัดฉะเชิงเทรา.....

วันที่ 28 เดือน เมษายน พุทธศักราช 2532

ความ.....อาญา.....

.....พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดฉะเชิงเทรา.....โจทก์

ระหว่าง

บริษัท เสมาท้าครามนครจำกัด ที่ 1 นายพรชัย สิงห์เสนานนท์ ที่ 2 จำเลย

เรื่อง.....ร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ร่วมกัน.....
ผู้ประกอบธุรกิจเงินทุนและร่วมกันใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อในธุรกิจว่า "การลงทุน"
โดยฉ้อโกงหมาย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัท จำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็น
กรรมการผู้จัดการมีอำนาจกระทำการแทน เมื่อระหว่างวันที่ 5 ตุลาคม 2528 ถึงวันที่
13 มกราคม 2530 จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และกู้ยืมเงินที่เป็นการ
ฉ้อโกงประชาชน โดยเจตนาทุจริต หลอกลวงประชาชน รวมทั้งผู้เสียหาย จำนวน 5,850
ราย ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ และปกปิดข้อความจริง ซึ่งควรบอกให้แจ้งโดย
การโฆษณาประกาศชักชวนแก่ประชาชนตั้งแต่ 10 คนขึ้นไปว่า จำเลยที่ 1 มีความประสงค์
กู้ยืมเงินจากประชาชนทั่วไป เพื่อใช้เป็นทุนจัดสรรบ้านและที่ดินขาย มีผลกำไรสูงพอเพียง
จะจ่ายเป็นผลประโยชน์แก่ผู้ให้กู้ยืม อันเป็นความเท็จ โดยจ่ายผลประโยชน์สูงกว่าอัตรา
ดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมายจะพึงจ่ายได้ ความจริงแล้ว จำเลยทั้งสองรู้

หรือควรรู้อยู่แล้วว่า จะนำเงินจากผู้ให้กู้ยืมรายนั้นหรือรายอื่นบางส่วนมาจ่ายหมุนเวียนแก่ผู้ให้กู้ยืม โดยไม่สามารถประกอบกิจการโดยชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งกิจการจัดสรรบ้านและที่ดิน ที่จะให้ผลประโยชน์ตอบแทน หอเพียงที่จะนำมาจ่ายผลประโยชน์ตอบแทน ในอัตราดังกล่าวได้ และโดยการหลอกลวงนั้น เป็นเหตุให้ประชาชนทั่วไปหลงเชื่อ ให้จำเลยที่ 1 ได้กู้ยืมไป ในการกู้ยืมเงินดังกล่าว จำเลยทั้งสองกับพวกได้โฆษณาประกาศแก่บุคคลทั่วไป และให้บุคคลตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป ชักชวนบุคคลต่าง ๆ และจำเลยที่ 1 ได้กู้ยืมเงินจากผู้ให้กู้ยืมเงินเกิน 10 คน มีจำนวนเงินกู้ยืมรวมกันตั้งแต่ ห้าล้านบาทขึ้นไป อันมิใช่การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน และตกลงจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ให้กู้ยืมในอัตราสูงกว่า อัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมายจะพึงจ่ายได้คือร้อยละ 16 ต่อปี โดยจำเลยอ้างกิจการจัดสรรบ้านและที่ดินของจำเลยที่ 1 ซึ่งมีอยู่แล้วว่า เป็นกิจการให้ผลกำไรสูงแน่นอนในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 31.46 ต่อเดือน หรือร้อยละ 377.56 ต่อปี หรือในอัตราเดือนแรกร้อยละ 8.33 ต่อเดือน หรือร้อยละ 99.96 ต่อปี มีแบบที่ใช้หลอกลวง 3 แบบ ๆ แรก ทำหนังสือสัญญาจะซื้อขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง จำนวน 24 ฉบับ เป็นหลักฐานในการเรียกให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินคืน ซึ่งโดยความจริงแล้ว มิได้มีการจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างกันจริงแต่อย่างใด จำนวนประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน ซึ่งจำเลยทั้งสองกับพวก ได้ร่วมกันหลอกลวงกู้ยืมไปอันเป็นการได้ไปซึ่งทรัพย์สิน ตามแบบแรกนี้ มีจำนวน 1,188 ราย รวมเป็นเงิน 50,480,000 บาท แบบที่สอง ออกเอกสาร หนังสือสัญญาโอนหุ้นในบริษัทจำกัด โดยจำเลยที่ 1 จะจ่ายเงินเป็นค่าซื้อหุ้นคืน และผลประโยชน์ให้แก่ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน เดือนละครั้ง แล้วออกหนังสือสัญญาโอนหุ้นฉบับใหม่ ลดจำนวนหุ้น จำนวนเงินลงทุกเดือน จำนวนประชาชนผู้ให้กู้ยืม ซึ่งจำเลยทั้งสองกับพวกได้ร่วมกันหลอกลวงอันเป็นการได้ไปซึ่งทรัพย์สิน ตามแบบที่ 2 มีจำนวน 4,513 ราย รวมเป็นเงิน 535,680,000 บาท แบบที่ 3 ออกเป็นใบหุ้นของบริษัทจำเลยที่ 1 โดยจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนเป็นรายเดือน รวม 3 เดือน หรือราย 6 เดือน แล้วแต่ตกลงกัน โดยมีผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นอีก จำนวนประชาชนผู้ให้กู้ยืม ซึ่งจำเลยทั้งสองกับพวกได้ร่วมกันหลอกลวงกู้ยืมเงินไป อันเป็นการได้ไปซึ่งทรัพย์สินตามแบบที่ 3 นี้ มี 149 ราย รวมเป็นเงิน 15,630,000 บาท รวมจำนวน

ประชาชนผู้ให้กู้ยืมทั้ง 3 แบบ จำนวน 5,850 ราย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 601,790,000 บาท จำเลยทั้งสองกับพวกอ้างว่ากู้ยืมเงินนำมาลงทุนในกิจการจัดสรรที่ดินและบ้านได้ผลกำไรสูง อันเป็นความเท็จ ความจริงแล้วจำเลยที่ 1 ยังไม่ได้รับใบอนุญาตให้จัดสรรที่ดินโดยถูกต้อง ตามกฎหมาย และจำเลยที่ 1 ยังไม่เคยโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินและบ้านให้กับผู้ใดเลย ที่ดินบางแปลงยังมีได้ปรับปรุง กิจการจัดสรรที่ดินและบ้านของจำเลยที่ 1 ขาดทุนมาโดยตลอด จึงเป็นกิจการที่ไม่สามารถให้ผลประโยชน์ตอบแทนเพียงพอ ที่จะนำมาจ่ายผลประโยชน์ให้กับผู้ให้กู้ยืม เงินดังกล่าวได้ รวมทั้งจำเลยที่ 1 ไม่ได้ประกอบกิจการใด ๆ โดยชอบด้วยกฎหมาย ที่จะให้ผลประโยชน์ตอบแทนเพียงที่จะนำมาจ่ายเป็นผลประโยชน์แก่ประชาชน ดังกล่าวได้ และเมื่อระหว่างวันเวลาดังกล่าวข้างต้น จำเลยที่ 1 ซึ่งมีไช่บริษัทมหาชน จำกัด และมีไช่บริษัทเงินทุนตามกฎหมาย จำเลยที่ 2 กับพวก ได้ร่วมกันประกอบธุรกิจ เงินทุนในกิจการเงินทุน เพื่อการเคหะ โดยจัดหาเงินทุนจากประชาชน และทำการ จัดหาที่ดินและบ้านอยู่อาศัย มาจำหน่ายแก่ประชาชน รวมทั้งให้ประชาชนเช่าซื้อโดยไม่ได้ รับใบอนุญาต ร่วมกันจัดหาทุน โดยการกู้ยืมเงินจากประชาชน และใช้เงินที่กู้ยืมมาบางส่วนมาทำการจัดหาที่ดิน ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลลุดคุด อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี มาจัดสรร และสร้างบ้านให้ประชาชนเช่าซื้อโดยไม่ได้รับอนุญาต และเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2527 ถึงวันที่ 4 มิถุนายน 2529 จำเลยที่ 1 ซึ่งมีไช่บริษัทเงินทุนตามกฎหมาย และจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการของจำเลยที่ 1 กับพวกได้ร่วมกันใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อในธุรกิจ ของจำเลยที่ 1 ว่า การลงทุน ในหนังสือสัญญาเช่าซื้อ ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง และ ใบเสร็จรับเงิน ของจำเลยที่ 1 เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย เหตุทั้งหมดเกิดที่แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร และตำบลลุดคุด อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี และแขวง เขตต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร และอำเภอในจังหวัดต่าง ๆ ที่วราชอาณาจักร เกี่ยวพันกัน ต่อมาวันที่ 13 มกราคม 2530 เจ้าพนักงานจับจำเลยที่ 2 ได้ และได้ยึด และอายัดของกลางไว้หลายรายการ ขึ้นสอบสวนจำเลยทั้งสองให้การภาคเสธ ขอให้ ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 341, 343 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 3, 4, 5, 8, 9, 12, 15 ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการอนุมัติพระราชกำหนดการกู้ยืม

เงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2528 พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 8, 11, 13, 71, 72, 78 พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. 2522 พ.ศ. 2526 มาตรา 6, 29 พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติ การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. 2522 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528 มาตรา 16 และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืน คำนเงินกู้ รวมเป็นเงิน 22,014,000 บาท ให้แก่ผู้เสียหาย ตามบัญชีท้ายฟ้อง พร้อมทั้งดอกเบี้ย ร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง เป็นต้นไป จนกว่าจะคืนค้ำเงินเสร็จ

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 ทางรัฐบาลประกาศใช้ และรัฐสภาอนุมัติ ปราบกฎหมาย เอกสารหมาย จ.3 กระทรวงการคลัง ได้ออกประกาศกำหนดให้สถาบันทางการเงินคิดดอกเบี้ยให้ ผู้ให้กู้ยืมได้ไม่เกินร้อยละสิบหกต่อปี ปราบกฎหมาย เอกสารหมาย จ. 4 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ร่วมกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน มีประกาศแต่งตั้งหลายครั้ง และประกาศบางส่วนปราบกฎหมาย เอกสารหมาย จ. 5 เมื่อประมาณเดือนเมษายน 2529 นายกฤษ ฟอร์ด เลิศ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชกำหนด อ่านพบในคอลัมน์หนังสือพิมพ์เรื่องแชร์ม้อยรูปใหม่ และติดตามพบว่า เป็นกิจการของบริษัทจำเลยที่ 1 จึงตรวจสอบได้ความว่า จำเลยที่ 1 จัดตั้งขึ้น เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2525 จำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้จัดการมีทุนจดทะเบียน 1,000,000 บาท ในปีเดียวกันเพิ่มทุนเป็น 5,000,000 บาท ในปี พ.ศ. 2529 เพิ่มทุนเป็น 500,000,000 บาท นายกฤษ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปสืบสวนพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 และนำเงินไปร่วมเล่นหุ้นกับจำเลยที่ 1 ได้ผลประโยชน์ตอบแทนสูง จึงได้ประชุมกันแล้วเห็นว่า ผิดพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 จึงแจ้งกรมตำรวจดำเนินคดีกับจำเลยทั้งสอง

กรมตำรวจจึงออกคำสั่งแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมทั้ง พันตำรวจเอก พงษ์ศักดิ์
 ขนิษฐกุล ให้ดำเนินการสืบสวนสอบสวน จากการสืบสวนสอบสวนได้ความว่า จำเลย
 ทั้งสองได้กระทำความผิดจริง จึงขออนุมัติ ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานีดำเนินการจับกุม
 ดังนั้นในวันที่ 13 มกราคม 2530 พนักงานสอบสวน รวมทั้งเจ้าพนักงานตามพระราช-
 กำหนดดังกล่าว ได้ตรวจค้นที่ทำการของจำเลยทั้งสองที่ ตำบลคูคด อำเภอลำลูกกา
 จังหวัดปทุมธานี ยึดเอกสารไว้เป็นจำนวนมาก พร้อมกับจับกุมจำเลยที่ 2 แจ้งข้อหาว่า
 จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชกำหนดดังกล่าว ปรากฏตามบันทึกเอกสาร
 หมายเลข จ. 8 ถึง จ. 10 หลังจากจำเลยที่ 2 ถูกจับกุมแล้ว กระทรวงการคลังได้มี
 คำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ. 6 วันที่
 16 และ 23 มกราคม 2530 และวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2530 ได้มีการตรวจค้น และ
 ยึดเอกสารของจำเลยทั้งสองอีก ทำบันทึกไว้ ปรากฏตามสำเนาเอกสารหมายเลข จ. 11,
 จ. 58 และ จ. 59 เดิมจำเลยที่ 1 ใช้ชื่อว่าบริษัท เสมาการลงทุน จำกัด มีทุน
 ทุนจดทะเบียน 1,000,000 บาท ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท เสมาฟ้าครามนคร จำกัด
 มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้จัดการ ในเดือนมีนาคม 2529 จดทะเบียนเพิ่มทุนเป็น
 500,000,000 บาท เดือนสิงหาคม 2529 เพิ่มทุนเป็น 1000,000,000 บาท ทุกครั้ง
 ที่จดทะเบียนเพิ่มทุนกระทำตามมติที่ประชุมคณะกรรมการโดยไม่มีหลักทรัพย์ใด ๆ มาเพิ่มทุน
 ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ. 12 - จ. 15 จากการตรวจสอบเอกสารของจำเลย
 ทั้งสองที่ถูกยึดไว้ และจากการสอบปากคำพยานปรากฏว่า จำเลยทั้งสองได้กู้ยืมเงิน
 จากประชาชนทั่วไปตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2528 โดยจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้แก่
 ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน ในอัตราที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมาย
 ว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้ จำเลยทั้งสองกระทำการ
 ดังกล่าว จนถึงวันที่ 13 มกราคม 2530 วิธีการที่จำเลยทั้งสองกู้ยืมเงินจากประชาชน
 ทั่วไปมีอยู่ 3 แบบใหญ่ ๆ คือ แบบที่ 1 เมื่อมีประชาชนนำเงินไปให้จำเลยทั้งสองกู้ยืม
 จำเลยทั้งสองจะออกหนังสือสัญญาจะซื้อขายที่ดิน พร้อมสิ่งปลูกสร้างมอบให้ประชาชน
 ผู้ให้กู้ยืมเงิน 24 ฉบับ โดยระบุจำนวนเงินในหนังสือสัญญาแต่ละฉบับไว้ 1 ใน 24 ส่วน
 ของจำนวนเงินกู้ยืม ในแต่ละเดือนประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงินจะได้รับคืนเงินตามหนังสือ
 สัญญาคืน โดยจำเลยทั้งสอง จ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้เป็นเงิน จำนวน 2 เท่า

ของคืนเงินที่ได้รับคืนในแต่ละเดือนด้วย เป็นเช่นนี้ไปจนครบ 24 เดือน การกู้ยืมแบบนี้
 มีประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน 1,188 ราย รวมเงินที่ให้กู้ยืมทั้งสิ้น 50,480,000 บาท
 ปรากฏตามสำเนาเอกสารหมายเลข จ. 16 ถึง จ. 19 แบบที่ 2 เมื่อมีประชาชนนำเงิน
 ไปให้จำเลยทั้งสองกู้ยืม จำเลยทั้งสองจะออกหนังสือสัญญาไอนหุ้นในบริษัทจำกัด มอบ
 ให้แก่ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน โดยระบุจำนวนเงินในหนังสือสัญญา เท่ากับจำนวนเงินกู้ยืมใน
 แต่ละเดือน ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงินจะได้รับคืนเงินคืนบางส่วน โดยจำเลยทั้งสองจ่าย
 ผลประโยชน์ตอบแทนให้เท่ากับการยืมเงินแบบที่ 1 จำเลยทั้งสอง จะออกหนังสือสัญญา
 ไอนหุ้นในบริษัทจำกัดฉบับใหม่ให้ โดยลดจำนวนคืนเงินที่ได้รับคืนไปแล้วลง เป็นเช่นนี้
 ไปจนครบ 24 เดือน การกู้ยืมแบบนี้มีประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน 4,513 ราย รวมเงินที่
 ให้กู้ยืมทั้งสิ้น 534,680,000 บาท ปรากฏตามสำเนาเอกสารหมายเลข จ.18, จ.20,
 จ.23 ถึง จ.28, จ.31, จ.32, จ.34, จ.46, จ.47, จ.62 และ จ.81 แบบที่ 3
 มี 2 ลักษณะ ๆ หนึ่ง จำเลยจะออกหนังสือสัญญาเช่นเดียวกับการกู้ยืมแบบที่ 2 มอบให้
 แก่ประชาชนผู้ให้กู้ยืม แต่มีวงเล็บไว้ว่าหุ้นถาวร ส่วนอีกลักษณะหนึ่ง จำเลยทั้งสองจะ
 ออกใบหุ้นของจำเลยที่ 1 มอบให้แก่ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงินจำเลยทั้งสอง จะจ่ายเฉพาะ
 ผลประโยชน์ตอบแทนให้เป็นจำนวนเงิน 2 เท่า ของคืนเงินเป็นเวลา 3 ปี การกู้ยืม
 เงินแบบนี้ มีประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน 149 ราย รวมเงินที่ให้กู้ยืมทั้งสิ้น 15,000,000 บาท
 เศษ ปรากฏตามสำเนาเอกสารหมายเลข จ. 34, จ.37 ถึง จ.39, จ.41 รวมประชาชน
 ผู้ให้กู้ยืมเงินทั้งสามแบบ 5,850 ราย รวมเงินที่ให้กู้ยืมทั้งสิ้น 601,790,000 บาท ใน
 การหาผู้ให้กู้ยืมเงิน จำเลยทั้งสองตั้งตัวแทนหรือสายของจำเลยในการหาผู้ให้กู้ยืมเงิน
 นั้นได้ระบุชื่อที่อยู่และรหัสประจำตัวไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข
 จ. 43 มีตัวแทนรวม 100 กว่าคน เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน 2529 จำเลยทั้งสอง
 มีพฤติการณ์เรียกให้บรรดาผู้ให้กู้ยืมเงิน ซึ่งได้รับหลักฐานการเล่นหุ้น แบบที่ 1 - 2
 ไปมอบให้เพื่อออกใบหุ้นถาวรในแบบที่ 3 หลักฐานการเปลี่ยนหุ้นปรากฏตามเอกสาร
 หมายเลข จ. 45 การเปลี่ยนหุ้นของจำเลยทั้งสองดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปแสดง
 ให้เจ้าพนักงานทราบว่าได้มีผู้ร่วมเล่นลงหุ้นกับจำเลยทั้งสอง ตามที่ขอจดทะเบียนไว้
 กับเพื่อยึด ระยะเวลาที่จะต้องจ่ายเงิน เพราะการจ่ายเงินตามแบบที่ 1 - 2 ต้อง

จ่ายทุกเดือน ส่วนแบบที่ 3 เป็นระยะ 3 เดือน 6 เดือน 1 ปี สำหรับแบบที่ 3
 จำเลยยังไม่เคยจ่ายผลประโยชน์เลย จำเลยทั้งสองประกอบกิจการจัดสรรที่ดินและ
 สิ่งปลูกสร้าง ขายผ่อนส่งและให้เช่าซื้อ และมีกิจการกักตุนอาคาร ในช่วงปี พ.ศ. 2525 -
 2528 กิจการของจำเลยทั้งสองขาดทุนตลอดมา เฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2528 ขาดทุน
 สะสม 10,000,000 บาทเศษ ปรากฏจากผลการประเมินเรียกเก็บภาษีของกรมสรรพากร
 ซึ่งจำเลยทั้งสองยื่นแบบแสดงรายการและเอกสารต่าง ๆ ไว้ ในปี พ.ศ. 2528
 จำเลยทั้งสองมีรายได้โดยชอบด้วยกฎหมาย 36,000,000 บาทเศษ ปี พ.ศ. 2529
 มีรายได้ 20,000,000 บาทเศษ ส่วนรายได้จากการกู้ยืมเงินของประชาชนนั้น เป็น
 รายได้ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในระหว่างวันที่ 15 มีนาคม 2529 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม
 2529 จำเลยทั้งสองจ่ายเงินให้ผู้ให้กู้ยืมเงิน รวมเงินต้นและผลประโยชน์เป็นเงิน
 250,000,000 บาทเศษ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.46, จ.47 นอกจากนี้จำเลย
 ทั้งสองได้จัดทำบัญชีการค้าการณที่ได้จ่ายเงินต้นและผลประโยชน์ให้แก่ผู้ให้กู้ยืมเงิน ประจำ
 เดือน พฤศจิกายน ถึงเดือนธันวาคม 2529 และเดือนมกราคม 2530 ปรากฏตาม
 เอกสารหมายเลข จ.48 ถึง จ.50 เฉพาะในเดือน พฤศจิกายน 2529 จำเลยทั้งสอง
 จะต้องจ่ายเงินต้นและผลประโยชน์ 52,068,600 บาท ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.48
 ในเดือนธันวาคม 2529 จะต้องจ่าย 66,000,000 บาทเศษ ปรากฏตามเอกสาร
 หมายเลข จ.49 เดือนมกราคม 2530 จะต้องจ่าย 66,000,000 บาทเศษ ปรากฏ
 ตามเอกสารหมายเลข จ.50 ต่อมาจำเลยทั้งสองได้จ่ายเงินไปปรากฏตามเอกสารหมายเลข
 จ.51 รายรับทั้งหมดของจำเลยทั้งสองไม่เพียงพอจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ให้
 กู้ยืมทั้งหมด จำเลยทั้งสองจึงต้องเอาเงินจากผู้ให้กู้ยืมเงินรายหลัง มาจ่ายให้กับผู้ให้กู้ยืม
 เงินรายก่อนในลักษณะเป็นลูกโซ่ จำเลยทั้งสองได้จัดสรรที่ดินและบ้าน โดยไม่ได้รับ
 อนุญาต รวม 2 โครงการ ๆ ที่ 1 ผัง ก และ ข ในผัง ก. ปลูกบ้านรวม 300 หลัง
 เสร็จในที่ดินทั้งหมด ส่วน ผัง ข. ปลูกบ้านเสร็จ 200 กว่าหลัง ไม่เต็มเนื้อหาที่ ส่วน
 โครงการที่ 2 จะปลูกสร้างทาวน์เฮ้าส์ ปรากฏว่า สภาพพื้นที่ยังเป็นพื้นที่นา เป็นหลุมบ่อ
 ยังไม่มีการถมที่ดิน เพียงแต่กำหนดแบ่งผังเป็นแปลง ประมาณ 2,000 แปลง โครงการ
 ที่ 1 ผัง ก.ข. มีผู้ซื้อบางส่วน ส่วนโครงการที่ 2 มีผู้จองไว้ ปรากฏว่ามีผู้เช่าซื้อที่ดิน

และบ้าน กับจำเลยทั้งสองไม่เกิน 2,600 ราย ตามสัญญาจะมูลค่าเข้าซื้อ รายเดือน เดือนละ 1,000 บาท ถึง 2,000 บาท รายรับที่จำเลยทั้งสองจะได้รับจากผู้เข้าซื้อ ในแค่ เดือน 5,000,080 บาทเศษ รายรับดังกล่าวไม่เพียงพอที่จะนำมาจ่ายเป็นเงิน ผลประโยชน์ให้แก่ผู้ให้กู้ยืมเงินในแต่ละเดือน จำเลยทั้งสองจึงต้องเอาเงินลงทุนของ ผู้ให้กู้ยืมเงิน รายหลังมาจ่ายให้รายก่อน ลักษณะลูกโซ่ จำเลยทั้งสองไม่สามารถมีรายรับ โดยชอบมาจ่าย ให้ผลประโยชน์ตอบแทนแก่ผู้ให้กู้ยืมเงินได้ จำเลยทั้งสองใช้วิธีหลอกลวงว่า จำเลยทั้งสองสามารถมีรายได้โดยชอบจากกิจการอาคารต่าง ๆ ว่าค้าขายมีกำไร เพียงพอ ที่จะจ่ายให้ได้ มีผู้เสียหายมาร้องขอให้ดำเนินการให้จำเลยทั้งสองคืนเงิน และผลประโยชน์ 148 ราย เป็นเงิน 22,000,000 บาทเศษ ปราบกฏตาม เอกสาร หมาย จ.52 การจัดสรรที่ดินและบ้านของจำเลยทั้งสองนั้น ผู้เข้าซื้อบางรายชำระเงิน ครบถ้วน แต่จำเลยทั้งสองไม่สามารถจัดการโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้เข้าซื้อได้เลย จาก การสอบสวนพบว่า ระหว่างวันที่ 5 ตุลาคม 2528 ถึงวันที่ 13 มกราคม 2530 จำเลย ที่ 1 ไม่เคยจดทะเบียนเป็นบริษัทมหาชน หรือบริษัทเงินทุนตามกฎหมาย แต่จำเลยทั้งสอง ได้เรียกระดมทุนจากประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงินมาดำเนินการกิจการเงินทุน เกี่ยวกับการจัดสรรที่ดิน และอาคาร ทั้งนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัด ฉะบุรี ได้ฟ้องจำเลยทั้งสองข้อหาดังกล่าว ศาลพิพากษาลงโทษคืออยู่ระหว่างอุทธรณ์ จำเลยทั้งสอง จัดสรรที่ดินอยู่ที่ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จากการ สอบสวนปรากฏว่า ตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน 2527 ถึงวันที่ 3 มิถุนายน 2529 จำเลยที่ 1 ซึ่งมีใช้บริษัทเงินทุนตามกฎหมาย ใช้ชื่อ หรือคำแสดงชื่อ ในธุรกิจว่าการลงทุน โดยระบุ ไว้ในสัญญาบ้าง ในดวงตราที่ประทับในสัญญาฐานะผู้ให้เข้าซื้อบ้าง และใบเสร็จรับเงิน บ้าง ปราบกฏตาม เอกสารหมาย จ.53 เหตุทั้งหมดเริ่มเกิดที่แขวงบางจาก เขต พระโขนง กรุงเทพมหานคร ต่อเนื่องจาก ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัด ปทุมธานี และเขตท้องที่ที่พระราชอาณาจักร เพราะมีการติดต่อหาผู้ให้กู้ยืมเงินที่พระราชอาณาจักร ขึ้นสอบสวนพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ร่วมกัน กู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ร่วมกันประกอบธุรกิจ เงินโดยไม่ได้รับอนุญาตตาม กฎหมาย และร่วมกันใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อในธุรกิจว่าการลงทุนโดยผิดกฎหมาย จำเลย

ทั้งสอง ให้การไว้ปรากฏตามเอกสารหมายเลข 54 นายสรารุช ภู่อภิสิทธิ์ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้จัดทำรายการบัญชีสินทรัพย์ และหนี้สินของจำเลยทั้งสอง คำนวณถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2529 ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองมีหนี้สิน 597,000,000 บาท มีสินทรัพย์ 190,000,000 บาท ซึ่งน้อยกว่าหนี้สิน 406,000,000 บาทเศษ มีสินทรัพย์ไม่พอชำระหนี้ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข 60 ต่อมาได้มีการตรวจสอบและศรัทธาทรัพย์สินของจำเลยทั้งสองโดยละเอียดโดยเฉพาะที่ดิน และเอกสารมอบให้สำนักงานกลางประเมินราคาและทรัพย์สินกรมที่ดิน เป็นผู้ตีราคาและทำรายการแสดงสินทรัพย์และหนี้สินขึ้นใหม่ ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2530 ซึ่งรายการแสดงสินทรัพย์ฉบับใหม่ต่างกับฉบับเดิม จำเลยทั้งสองมีทรัพย์สิน และหนี้สินเพิ่มขึ้น แต่จำนวนทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นนั้น น้อยกว่าหนี้สินที่เพิ่มขึ้น ทำให้ความสามารถในการชำระหนี้ของจำเลยทั้งสอง น้อยลงกว่าเดิมคือ เดิม จำเลยทั้งสองมีทรัพย์สินสุทธิต่ำกว่าหนี้สิน 406,000,000 บาทเศษ แต่รายการแสดงสินทรัพย์ฉบับใหม่ จำเลยทั้งสองมีสินทรัพย์สุทธิต่ำกว่าหนี้สิน 429,000,000 บาทเศษ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข 3 ในคดีล้มละลายหมายเลขคำที่ ล.6/2530

จำเลยทั้งสองนำสืบว่า เมื่อต้นปี พ.ศ. 2525 จำเลยที่ 2 จดทะเบียนตั้งบริษัทเสมาการลงทุน จำกัด มีวัตถุประสงค์จัดสรรที่ดิน และนำที่ดินโฉนดเลขที่ 1164 ขอยื่นจัดสรร และกรมที่ดินอนุญาต ต่อมา มีประชาชนเข้าซื้อ 450 ราย และธนาคารทหารไทย จำกัด ได้อนุมัติให้จำเลยทั้งสองกู้เงินครั้งแรก 80,000,000 บาท จำเลยทั้งสองขยายที่ดินให้เข้าซื้ออีก 2 โครงการ มีประชาชน จ้างจอง เข้าซื้อ 3,750 ราย พร้อมกับขอให้ธนาคารทหารไทย จำกัด เพิ่มวงเงิน เป็น 400,000,000 บาท จำเลยทั้งสองจะเร่งสร้างบ้านจำนวน 200 หลัง ให้ผู้เข้าซื้อมารับสภาพหนี้ หากผู้เข้าซื้อ รายใดผิดสัญญา จำเลยทั้งสองยินดีรับซื้อบ้านคืนจากธนาคาร ต่อมาเมื่อกลางปี พ.ศ. 2526 เจ้าหน้าที่ระดับสูงของธนาคารขอให้จำเลยทั้งสองขายโครงการให้บริษัทเงินทุนสยามธนาคาร ดำเนินการต่อไป จำเลยทั้งสองไม่ยินยอม ธนาคารทหารไทย จำกัดฟ้องจำเลยทั้งสองที่ศาลแพ่ง เรียกเงินคืน 116,000,000 บาทเศษ และจำเลยทั้งสองฟ้องแย้งเรียกค่าเสียหาย 495,000,000 บาท จำเลยทั้งสองขาดเงินทุนดำเนินการ ได้ติดต่อกับธนาคาร และบริษัทเงินทุนอื่น ๆ แต่ไม่ได้รับการสนับสนุน ในที่สุดที่ประชุม

ผู้ถือหุ้นให้เพิ่มทุนจดทะเบียนและหาผู้ถือหุ้นด้วย มีการเพิ่มทุน ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 รวมเป็นเงิน 1,000,000,000 บาท จำเลยที่ 2 ถือหุ้น ร้อยละ 49 นับเป็นจำนวนหุ้น 4,999,000 หุ้น จำเลยที่ 2 ติดต่อบุคคลภายนอก 50 ราย มาถือหุ้นด้วย รวมเป็นเงิน 400,000,000 บาท ชำระค่าหุ้นทุกเดือน เป็นเวลา 1 ปี แบ่งเงินปันผลใน 2 ปี ค่อมมาผู้จองหุ้นดังกล่าวเกรงว่าจำเลยที่ 2 จะนำเงินกำไรหลบหนีไป จำเลยที่ 2 จึงให้ผู้จองหุ้นถือหุ้นแต่น้อย ผู้จองหุ้นรายใดประสงค์จะขายคืน จำเลยที่ 2 จะรับซื้อหุ้นไว้โดยให้กำไรหุ้นละ 200 บาท โดยมีเงื่อนไขว่าเงินค่าหุ้นที่จองไว้นั้นให้ชำระภายใน 4 เดือน หากชำระเร็วลดให้ร้อยละ 5 จำเลยที่ 2 รับซื้อหุ้นเดือนแรก 1,00,000 บาทเศษ เดือนที่สองเพิ่มขึ้น 2,000,000 บาทเศษ เป็นเรื่องครึกโครมไปถึงกระทรวงการคลังว่าจะผิดพระราชกำหนด การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนหรือไม่ จำเลยที่ 2 ถือว่า ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย ค่อมมาวันที่ 13 มกราคม 2530 เจ้าหน้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทย กระทรวงการคลัง กรมสรรพากร และเจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณ 200 คน ได้จับกุมจำเลยที่สอง แจ้งข้อหาว่า กระทำผิดพระราชกำหนด การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยทั้งสองให้ประชาชนเช่าซื้อบ้าน และที่ดิน โดยมีที่ดินจริง และดำเนินการโครงการเสร็จเรียบร้อย 2 โครงการ ผู้เช่าซื้อทั้งหมดเข้าอยู่อาศัยแล้ว จำเลยทั้งสองมิได้ทำผิดการจัดสรร เพราะได้ทำสาธารณูปโภคเสร็จแล้ว แต่คณะกรรมการยังมิได้ตรวจสอบ จำเลยทั้งสองมิได้มีเจตนาฉ้อโกงประชาชน และมิได้ทำให้ผู้เช่าซื้อเสียหาย ตั้งแต่แรกจนถึงวันถูกจับกุม จำเลยที่ 2 ขายหุ้นให้แก่ประชาชน เป็นการถูกต้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การให้กำไรในการซื้อหุ้นคืน กฎหมายมิได้ห้ามไว้ การโอนหุ้นให้ลงทะเบียนไว้ถึงสิ้นปีจึงส่งบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นต่อกระทรวงพาณิชย์ จำเลยที่ 2 ทำบัญชีส่งกระทรวงแล้ว เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2530 ซึ่งมีผู้ถือหุ้น 4,382 ราย ข้อหาที่ว่าประกอบธุรกิจเงินทุน โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น จำเลยที่ 1 เป็นบริษัทธรรมดา มิได้ประกอบกิจการเงินทุนใด ๆ จำเลยที่ 2 ไม่เคยรับฝากเงินหรือออกค้ำเงินให้ประชาชนเหล่านั้นเลย ใบกู้ยืม ดอกเบี้ยก็ไม่มี สำหรับข้อหาที่ว่าใช้ชื่อว่า การลงทุน นั้น ปรากฏว่า เมื่อต้นปี พ.ศ. 2525 จำเลยที่ 2 จัดทะเบียน เป็นบริษัทเสมาการลงทุน ตามที่ทางราชการอนุญาต ค่อมมา

ทางราชการประกาศว่า บริษัทโคโซคั่วว่าการลงทุน ค่อท่าย ให้เปลี่ยนแปลงให้
 เสร็จสิ้นในปี พ.ศ. 2527 จำเลยที่ 2 ไปเปลี่ยนแปลง เป็นบริษัทเสมาฟ้าคราม จำกัด
 เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2527 พนักงานสอบสวน เรียกผู้เข้าชื่อไปสอบถาม และเห็น
 เอกสารตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 พร้อมใบเสร็จรับเงิน จึงกล่าวหาว่า เอาค่าว่า
 การลงทุนมาหลอกลวง ส่วนข้อกล่าวหาว่าจำเลยทั้งสองทำหุ้น 3 ระบบ ๆ แรก อ้างว่า
 ทำหนังสือสัญญาจะซื้อขายที่ดินเป็น 24 ฉบับนั้น เนื่องจากปี พ.ศ. 2526 จำเลยทั้ง
 สองขายทาวน์เฮ้าส์ จำนวน 3,000 หลัง หลังละ 199,000 บาท ต่อมามีการปรับปรุง
 ก่อสร้างแบบใหม่ขายหลังละ 540,000 บาท จำเลยทั้งสองขอซื้อคืนกับผู้ซื้อไว้แล้ว
 และยอมเสียค่าปรับคืนเป็น 24 เดือน ทำหลักฐานให้ไว้เป็นฉบับให้รับคืนทุกเดือน ส่วน
 ระบบที่ 2 เมื่อเพิ่มทุนจดทะเบียนแล้ว จำเลยที่ 2 ได้ทำการโอนหุ้นแก่บุคคลภายนอก
 จึงออกหลักฐานสัญญาโอนหุ้น ให้ผู้ถือหุ้นไว้แทนใบหุ้นถาวร ต่อมาหลังจากออกใบหุ้นถาวร
 แล้ว จำเลยที่ 2 ได้เรียกหนังสือสัญญาโอนหุ้นกลับคืน จำเลยทั้งสองมิได้ขาดทุน ในปี
 พ.ศ. 2525 มีรายได้เดือนละ 900,000 บาท ปี พ.ศ. 2526 มีรายได้เดือนละ
 7,400,000 บาท แต่ทางเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบภาษี และเจ้าหน้าที่สรรพากรชี้แจงว่า
 หากเสียภาษีเต็มทุกเดือน ถึงสิ้นปี ต้องเสียภาษีมาก ผู้ทำบัญชีได้ทำบัญชี ขาดทุนตลอดมา
 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ถึง พ.ศ. 2528 ส่วนปี พ.ศ. 2529 นายสนั่น เกตุทัต มา
 ตรวจสอบบัญชี จำเลยที่ 2 ต้องการเสียภาษีเต็มจำนวน จึงเสียภาษีครั้งนิตยกรรม
 ไปแล้ว 1,000,000 บาท แต่ได้รับใบเสร็จรับเงินเพียง 250,000 บาทเศษ ทาง
 ราชการอ้างว่า จำเลยทั้งสองขาดทุนจึงไม่เป็นความจริง โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสอง
 เป็นหนีประชาชน 670,000,000 บาท และตีราคาทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง
 240,000,000 บาท เป็นการตีราคาลดเคลื่อนและค่าไป หนี้สินของจำเลยทั้งสอง
 มีไม่มากนัก หนี้สรรพากร 22,000,000 บาทเศษ เพราะมิได้ปิดอาคารแสดมภ์ใน
 สัญญาทุกฉบับ และเจ้าหน้าที่สรรพากรชี้แจงว่าสัญญานั้น หากมีเรื่องรายได้จึงปิด
 อาคารแสดมภ์ จำเลยทั้งสองจึงยอมรับสภาพนี้เพื่อล้างมลทิน หนีธนาคารกรุงศรีอยุธยา
 สาขาสะพานใหม่ 170,000 บาท ไม่เป็นความจริง เพราะจำเลยที่ 2 มีเงินสดฝาก
 ประจำ 200,000 บาท เพื่อค้ำประกันการชำระค่าไฟฟ้า หนี้ผู้เข้าชื่อ 28,000,000
 บาทเศษ เป็นหนี้ไม่ชัดเจน จำเลยทั้งสองรับเงินจากผู้เข้าชื่อจริง ผ่อนชำระตาม

สัญญา ขณะนี้ผู้เข้าซื้อทั้งหมดผิดสัญญา ไม่ชำระค่าเช่าซื้อมานาน 2 ปีเศษ หนี้ผู้รับเหมา 9,005,000 บาท เป็นหนี้ไม่ชัดเจน เพราะผู้รับเหมาไม่ได้ส่งงานงวดสุดท้าย และ ข้อสัญญา จำเลยทั้งสองต้องรีบเงินร้อยละ 10 เอาไว้เป็นหลักประกัน หนี้สินของบริษัท สแกนเดียร์เฟอร์นิเจอร์ จำนวน 18,000,000 บาท จำเลยทั้งสอง ปฏิบัติตามสัญญาจ้างเหมาตลอดมา หลังจากจำเลยที่ 2 ถูกจับกุม บริษัทดังกล่าวหยุดงานและฟ้องร้องทันที คดีอาญาศาลยกฟ้อง ส่วนคดีแห่งจำหน่ายคดีชั่วคราว หนี้สินธนาคารทหารไทย 139,000,000 บาทเศษ จำเลยทั้งสองรับเป็นหนี้จริง หนี้ประนอมกับผู้เข้าซื้อ 93,000 บาทเศษ จำเลยทั้งสองให้ทนายความทำยอมใช้ไปตามที่เรียกฟ้อง ส่วนหนี้ประชาชน 451,000,000 บาทเศษนั้น จำเลยทั้งสองขอชี้แจงว่า ประชาชนเหล่านั้น มิใช่เจ้าหนี้ จำเลยทั้งสองยอมรับตัวเลขว่าประชาชนเหล่านั้น มาซื้อหุ้นจริง ตามจำนวนเงินดังกล่าว ประชาชนเหล่านั้น เป็นผู้ถือหุ้น เป็นเจ้าของบริษัทร่วมกัน มีผลประโยชน์ร่วมกัน จำเลยทั้งสองดำเนินการก่อสร้างบ้านจัดสรรตาม ผัง ก. และ ผัง ข. หากเสร็จสิ้นโครงการ จะมีรายได้รวมเงินค้ำและกำไร เป็นบ้านแบบสิริเสมา 700 หลัง ๆ ละ 450,000 บาท บ้านแบบทาวน์เฮาส์ 3,000 กว่าหลัง ๆ ละ 540,000 บาท รวมเป็นเงินประมาณ 2,000,000,000 บาทเศษ โจทก์อ้างว่า จำเลยที่ 2 ขายหุ้นเอาเงินรายใหม่มาจ่ายผลประโยชน์ให้รายเก่าเป็นการเข้าใจผิด เพราะจำเลยที่ 2 มีกิจการที่ฮ่องกง ได้รับโอนเงินมาเดือนละ 25,000,000 บาท ผู้ถือหุ้นที่ขอให้โจทก์เรียกเงินคืนมีประมาณ 149 ราย เป็นเงิน 22,000,000 บาทเศษ เป็นการเข้าใจผิดของผู้ถือหุ้น เพราะ เมื่อเป็นผู้ถือหุ้นแล้วก็มีส่วนได้เสียร่วมกัน จำเลยทั้งสองจึงไม่จำเป็นต้องใช้หนี้ผู้ถือหุ้นดังกล่าว

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยทั้งสองแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้น ตามที่โจทก์จำเลยนำสืบและคู่ความแถลงรับกันฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคล ประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้จัดการ มีอำนาจทำการแทนประกอบกิจการจัดสรรที่ดินและขายแก่ประชาชน ต่อมาในระหว่างวันที่ 5 ตุลาคม 2528 ถึงวันที่ 13 มกราคม 2530 จำเลยทั้งสองได้ชักชวนประชาชนให้นำเงินมาให้จำเลยทั้งสองกู้ยืม โดยจ่ายผลประโยชน์ให้ในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 31.46 ค่อเดือน หรือร้อยละ

377.56 ต่อปี เป็นอัตราที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ย สูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้ และมีประชาชนรวม 5,850 ราย นำเงินมาให้ จำเลยทั้งสองกู้ยืม เป็นจำนวนเงิน 601,790,000 บาท ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงินเหล่านั้นได้รับเงินคืนบางส่วนคืนจากจำเลยทั้งสองเป็นจำนวนเงิน 149,873,500 บาท จำเลยทั้งสองคงเป็นหนี้ประชาชนผู้ให้กู้ยืมอีก เป็นจำนวนเงิน 451,916,600 บาท จำเลยทั้งสองต่อสู้คดีว่า ประชาชนเหล่านั้นเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท จำเลยที่ 1 มีฐานะเป็นผู้ถือหุ้น เป็นเจ้าของกิจการบริษัทจำเลยที่ 1 ร่วมกับประชาชนเหล่านั้น จึงมิใช่เจ้าหนี้ของจำเลยทั้งสอง จำเลยที่ 1 ไม่ได้ระกอบกิจการเงินทุน หรือออกตั๋วเงินให้แก่ประชาชน ไม่เคยใช้คำว่า การลงทุน ในธุรกิจของจำเลยที่ 1 แต่อย่างใด คดีจึงมีปัญหาว่าจำเลยทั้งสองกระทำผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ฐานฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา และผิดฐานประกอบธุรกิจเงินทุน ฐานใช้ชื่อหรือแสดงชื่อในธุรกิจว่า การลงทุนตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของ พลตำรวจโทประยูร โกमारกุล ๗ นคร พันตำรวจเอกพงษ์ศักดิ์ กนิษฐสุด ร้อยตำรวจเอกขจรศักดิ์ ปานสาคร นายกฤษ ฟอร์ดเลิศ นายสรารัฐ ภู่อภิลิทธิ์ นายนิวัตร บางเสงี่ยม บุคคลดังกล่าว ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการการพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน และมาเบิกความเป็นพยานโจทก์ ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2525 จำเลยที่ 1 จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลใช้ชื่อว่า บริษัทเสมาการ ลงทุน จำกัด มีทุนจดทะเบียน 1,000,000 บาท จำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้จัดการ ในเดือนกันยายน ปีเดียวกัน จำเลยที่ 1 โดยมติที่ประชุมกรรมการบริษัทจดทะเบียนเพิ่มทุนเป็น 5,000,000 บาท ในเดือนกันยายน 2527 จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท เสมาฟ้าครามนคร จำกัด จำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้จัดการ ในเดือนมีนาคม 2529 จดทะเบียนเพิ่มทุนเป็น 500,000,000 บาท เดือนสิงหาคม ปีเดียวกัน จดทะเบียนเพิ่มทุนเป็น 1,000,000,000 บาท ทุกครั้งที่จดทะเบียนเพิ่มทุนเป็นการกระทำตามมติที่ประชุมคณะกรรมการ โดยไม่มีหลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินใด ๆ เพิ่มทุน ปราบกฏตาม

เอกสารหมายเลข จ.12 ถึง จ.15 ในการดำเนินธุรกิจจัดสรรที่ดินและบ้านขายแก่ประชาชน
 จำเลยไม่มีเงินทุน ได้กู้ยืมเงินจากธนาคารทหารไทย จำกัด ต่อมาคิดสัญญาธนาคาร
 จึงฟ้องจำเลยทั้งสองให้ชำระหนี้จำนวน 117,000,000 บาทเศษ เมื่อถูกฟ้องให้ชำระ
 หนี้ จำเลยทั้งสองจึงเปลี่ยนวิธีการหาเงินทุนใหม่ โดยระดมทุนจากการกู้ยืมเงินประชาชน
 โดยวิธีออกประกาศโฆษณาและส่งตัวแทนออกไปชักชวนประชาชนให้นำเงินมาลงทุนกับจำเลย
 ทั้งสอง โดยไม่จำกัด จำนวนบุคคล และจำนวนเงิน สัญญาว่าจะให้ดอกเบี่ยสูงกว่า
 อัตราร้อยละ 16 ค่อมี่ วิธีการกู้ยืมเงินของจำเลยทั้งสอง ได้กระทำอำพรางไว้หลาย
 รูปแบบ แต่มีแบบใหญ่อยู่ 3 แบบ ๆ แรก จำเลยจะออกหนังสือสัญญาจะซื้อขายที่ดิน
 พร้อมสิ่งปลูกสร้างมอบให้ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน 24 ฉบับ ระบุจำนวนเงินในหนังสือ
 สัญญาแต่ละฉบับไว้ 1 ใน 24 ส่วน ของเงินกู้ยืมในแต่ละเดือน ประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน
 จะได้รับคืนเงินค่างวดหนังสือสัญญาคืน โดยจำเลยทั้งสองจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้ เป็น
 เงินจำนวน 2 เท่า ของคืนเงินที่ได้รับคืนในแต่ละเดือน คิดเป็นอัตราดอกเบี้ยร้อยละ
 8.33 ค่อมี่เดือน หรือ 99.96 ค่อมี่ การกู้ยืมแบบนี้มีประชาชนผู้ให้กู้ยืม 1,188 ราย
 รวมเงินที่กู้ยืม 50,480,000 บาท ปรากฏตามสำเนาเอกสาร หมายเลข จ.16 ถึง
 จ.19 การที่จำเลยทั้งสองออกหนังสือสัญญาจะซื้อขายที่ดินและสิ่งปลูกสร้างไว้เพื่ออำพราง
 ประชาชนที่มาติดต่อ และพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าเป็นการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการซื้อขายที่ดิน
 โดยประชาชนผู้ลงชื่อในสัญญาไม่มีเจตนาจะซื้อขายที่ดินและสิ่งปลูกสร้างกันจริง ๆ ในสัญญา
 จะซื้อขายข้อ 3 ระบุว่า ผู้ซื้อได้ชำระเงินมัดจำบางส่วนไว้เป็นเงิน 1,000 บาท
 หมายถึง เงินคืนที่จ่ายคืนแก่ผู้ให้กู้ยืมแต่ละเดือน ส่วนข้อ 7.1 ระบุว่าผู้ขายยอมเสียค่า
 ปรับให้ผู้จะซื้อเป็นเงิน 2,000 บาท หมายถึงผลประโยชน์ที่จะจ่ายให้แก่ผู้ให้กู้ยืมเงิน
 แบบที่ 2 จำเลยทั้งสองออกหนังสือสัญญาโอนหุ้นไว้ 1 ฉบับ เท่าจำนวนเงินที่กู้ยืม เมื่อ
 ครบกำหนด 1 เดือน ประชาชนผู้ให้กู้ยืมจะต้องนำหนังสือสัญญาโอนหุ้นมาขอรับเงินคืน
 พร้อมผลประโยชน์ตอบแทนทุกเดือน จำเลยทั้งสองจะออกหนังสือสัญญาโอนหุ้นฉบับใหม่
 แทนแทนโดยลดจำนวนหุ้นและจำนวนเงินลง ยึดสัญญาเดิมไว้กำหนดเป็น 24 เดือน จ่าย
 ผลประโยชน์ตอบแทนในอัตราเดียวกับ แบบที่ 1 การกู้ยืม แบบที่ 2 มีประชาชนผู้ให้กู้
 ยืมเงิน 451 ราย รวมเป็นเงิน 535,680,000 บาท ปรากฏตามเอกสารหมายเลข

จ.18, จ.20, จ.23 ถึง จ.28, จ.31, จ.32, จ.34, จ.46, จ.47, จ.61, จ.81 การกู้ยืมแบบที่ 2 คู่กรณีไม่มีเจราจาโอนหุ้นกันจริง ส่วนการกู้ยืมแบบที่ 3 มี 2 ลักษณะ ๑ แรก จำเลยจะออกใบหุ้นถาวรให้แก่ผู้ให้กู้ยืมปรากฏตาม เอกสารหมาย จ.37 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ ยืดเวลาการจ่ายเงินให้ลูกค้าออกไป และเพื่อเร่งระดมทุนให้ ครบจำนวน 1,000,000,000 บาท ลักษณะที่ 2 จะออกหนังสือสัญญาโอนหุ้นถาวร ปรากฏตาม เอกสารหมาย จ.38 การรับจ่ายเงินตกลงกันไว้ว่า เป็นราย 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี ประชาชนผู้ให้กู้ยืมจะได้ผลประโยชน์ อัตราร้อยละ 6 ถึง 8.33 ต่อเดือน ซึ่งสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้ นอกจากนี้ มีผลประโยชน์ตอบแทนโดยให้สิทธิพิเศษเข้าไปกินอาหารในภัตตาคารของจำเลยทั้งสอง ปรากฏตามรายงานการประชุม หมาย จ.39, จ.40 โดยคู่กรณีไม่มีเจตนาซื้อขายหุ้นกันจริง การกู้ยืมแบบที่ 3 มีจำนวน 149 ราย รวมเป็นเงิน 15,000,000 บาทเศษ ปรากฏตาม เอกสารหมาย จ.34, จ.37 ถึง จ.39 และ จ.41 รวมประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงินทั้ง 3 แบบ 5,850 ราย เป็นเงินที่ให้กู้ยืมทั้งสิ้น 601,790,000 บาท ต่อมา เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2529 จำเลยมีพฤติการณ์เรียกให้ลูกค้า ซึ่งได้รับหลักฐานการเล่นหุ้นแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ไปส่งมอบหลักฐานให้แก่จำเลยทั้งสอง เพื่อจัดการออกใบหุ้นถาวรแบบที่ 3 โดยเพิ่มมูลค่าหุ้นให้ ปรากฏตาม เอกสารหมาย จ.45 การเปลี่ยนหุ้นของจำเลยทั้งสองมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปแสดงให้เจ้าพนักงานทราบว่าได้มีผู้ลงทุนกับจำเลยทั้งสาม ตามที่ขอจดทะเบียนไว้ กับเพื่อยืดระยะเวลาที่ต้องจ่ายเงิน เพราะการจ่ายเงิน ตามแบบที่ 1 แบบที่ 2 ต้องจ่ายทุกเดือน ส่วนการจ่ายเงินตามแบบที่ 3 เป็นระยะเวลา 3 เดือน 6 เดือน และ 1 ปี ซึ่งจำเลยทั้งสองยังไม่เคยจ่ายผลประโยชน์ให้แก่ลูกค้าเลย จำเลยทั้งสองจ่ายคืนเงินคืนไปแล้ว 83,000,000 บาทเศษ คงเหลือต้นเงินที่จะต้องจ่ายคืนอีก 451,000,000 บาทเศษ ปรากฏตามสำเนาเอกสารหมาย จ.18, จ.20, จ.23, ถึง จ.28, จ.31, จ.32, จ.34, จ.46, จ.47, จ.61, จ.62 ตัวอย่างที่แสดงว่าจำเลยทั้งสองจ่ายคืนเงินคืนแก่ประชาชน พร้อมด้วยผลประโยชน์ตอบแทน ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ เช่น ตามสำเนาเอกสารหมาย จ.34 ก. มีรหัสลูกค้าเป็น 03517 เมื่อตรวจสอบรายละเอียดในสำเนาเอกสารหมาย จ. 23 ก.

และ ข.27 ความร่ำรวยลูกค้าเดียวกัน จะปรากฏชื่อลูกค้าเป็นคนเดียวกัน สำเนาเอกสาร
 หมายเลข ๑.๒๓ ก. จะระบุจำนวนเงินที่ลูกค้านำไปให้จำเลยทั้งสอง สำเนาเอกสาร
 หมายเลข ๑.๓๔ ก. จะระบุคืนเงินและผลประโยชน์ตอบแทน ที่จำเลยทั้งสองจ่ายให้แก่
 ลูกค้าในแต่ละครั้ง สำเนาเอกสารหมายเลข ๑.๓๗ จะระบุคืนเงิน และผลประโยชน์ตอบแทน
 ที่จำเลยทั้งสอง จ่ายให้แก่ลูกค้าไปทั้งหมด นอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานที่เป็นผู้ซื้อหุ้นจาก
 จำเลย ทั้งสองมาเบิกความอีกหลายปาก เช่น พันตำรวจโทสัจด์ อารีพันธ์ เบิกความ
 ว่า พยานได้ซื้อหุ้นจากจำเลยทั้งสอง ๕๐๐ หุ้น เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสอง
 ออกหลักฐาน เป็นหนังสือสัญญาโอนหุ้นในบริษัทจำกัด ในแต่ละเดือนพยานนำหุ้นไปขายแก่
 จำเลยทั้งสอง เดือนละ ๒๕ หุ้น จำเลยทั้งสองจะจ่ายเงินให้เดือนละ ๗,๕๐๐ บาท
 แต่ได้รับจริง ๗,๐๐๐ บาท เพราะถูกหักภาษีไว้ ๕๐๐ บาท พยานมีสิทธิขายหุ้นคืนได้
 ๒๔ เดือน การรับเงินแต่ละครั้งต้องขอสัญญาฉบับเดิมคืนและรับสัญญาฉบับใหม่มา ซึ่ง
 จำนวนหุ้นจะลดลง ๒๕ หุ้น ทุกครั้ง สัญญาฉบับล่าสุดที่รับมาจากจำเลยทั้งสอง ปรากฏ
 ตามเอกสารหมายเลข ๑.๘๑/๔ นายศิริ จริยา เบิกความว่า พยานซื้อหุ้นจากจำเลย
 ทั้งสอง ๒ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๒๔๐,๐๐๐ บาท ได้รับเงินจากจำเลยทั้งสองเดือนละ
 ๓๐,๐๐๐ บาท หักภาษีไป ๒,๐๐๐ บาท การไปรับเงินเอาเอกสารฉบับเดิมไปให้
 จำเลยทั้งสอง ออกเอกสารฉบับใหม่ให้ ลดจำนวนหุ้นลงจากเดิมปรากฏตามหนังสือโอนหุ้น
 และใบหุ้น เอกสารหมายเลข ๑.๘๑/๑๓, ๑.๘๑/๑๔ นอกจากนี้จำเลยทั้งสองได้ออกสัญญา
 อีกฉบับหนึ่งให้พยาน ปรากฏตามหนังสือสัญญาจะซื้อขายหมายเลข ๑.๘๑/๑๕ ซึ่งความจริง
 พยานมิได้ซื้อบ้านและที่ดินจากจำเลยทั้งสอง พยานโจทก์ปากอื่นที่เป็นผู้ซื้อหุ้นจากจำเลย
 ทั้งสอง เช่น นายคาบคำรวัจจ่ารัฐ แก้วประเสริฐ นางวัลภา วีระโชติ ร้อยตำรวจ
 เอกคำรสิทธิ์ ศิริธรรมกุล นายชม แจ้งภัย นางอพร จันทรวงศา นายศิริ จริยา
 นางนิภา อรจันทร์ นายเพิ่ม เนียมไทย นายชากร ฉิมวิรัตน์ นายไพฑูรย์ คงกัลป์
 นายสมศักดิ์ อนุกุล ต่างก็เบิกความในทำนองเดียวกันนี้ อ้างเอกสารสัญญาจะซื้อขาย
 ที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง สัญญาโอนหุ้นตามเอกสารหมายเลข ๑.๘๑/๕ ถึง ๑.๘๑/๑๗ ประกอบ
 คำเบิกความ ศาลเห็นว่า พยานโจทก์ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
 พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งผู้บังคับ

ปัญหา ไม่มีเหตุสงสัยว่าพยานโจทก์ดังกล่าวจะเบิกความปรักปรำจำเลยทั้งสอง นายนิวัตร บางเสงี่ยม เบิกความชี้แจงรายละเอียดในเอกสารของจำเลยทั้งสองที่ถูกยึดไว้ เป็นที่น่าเชื่อถือได้ เมื่อฟังประกอบคำเบิกความของพยานที่เป็นผู้ซื้อหุ้น จากจำเลยทั้งสอง แล้ว พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักรับฟังได้ ส่วนพยานของจำเลยทั้งสอง คงได้ความตามที่จำเลยที่ 2 เบิกความว่า ในการดำเนินกิจการจัดสรรบ้านและที่ดินของจำเลยที่ 1 ได้ทำการกู้ยืมเงินจากธนาคารทหารไทย จำกัด ไปใช้จ่ายถึง 400,000,000 บาท และมีประชาชนเข้าซื้อบ้านและที่ดินกันเป็นจำนวนมาก ต่อมาธนาคารทหารไทย จำกัด ได้ฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลขอให้ชำระหนี้ หลังจากนั้นการดำเนินกิจการของจำเลยที่ 1 เริ่มติดขัด จำเลยที่ 2 จึงเรียกประชุมผู้ถือหุ้น ที่ประชุมลงมติให้ติดต่อสถาบันการเงินอื่น ให้ช่วยสนับสนุนโครงการของจำเลยที่ 1 แต่ไม่มีสถาบันการเงินใดให้การสนับสนุน จำเลยที่ 2 ได้เรียกประชุมผู้ถือหุ้นอีกครั้งหนึ่ง ที่ประชุมลงมติให้ทำการเพิ่มทุนของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงตีราคาทรัพย์สินที่ขายไปทั้งหมด ตามมติพิเศษของที่ประชุมผู้ถือหุ้น และจดทะเบียนเพิ่มทุนครั้งสุดท้ายเป็น 1,000,000,000 บาท โดยจำเลยที่ 2 ถือหุ้นร้อยละ 49 จำเลยที่ 2 ติดต่อบุคคลภายนอกจำนวน 50 ราย ให้เข้าถือหุ้นร่วมกับบุคคลภายนอกของหุ้นของจำเลยที่ 2 รวมเป็นเงิน 400,000,000 บาท ต่อมาผู้ถือหุ้นดังกล่าวเกรงว่าจำเลยที่ 2 จะหลบหนีไป พร้อมกับเอาเงินกำไรไปด้วย จึงได้มีการประชุมกัน จำเลยที่ 2 แนะนำให้ผู้ถือหุ้นดังกล่าวถือหุ้นให้น้อยลง โดยให้ออนหุ้นที่จองไว้ให้แก่บุคคลอื่น เอาจำนวน 24 เดือนหาร จำนวนหุ้นที่ถืออยู่ให้เท่า ๆ กัน หากเดือนใดประสงค์จะขายคืน จำเลยที่ 2 จะรับซื้อไว้โดยให้กำไรหุ้นละ 200 บาท หลังจากนั้นจำเลยที่ 2 รับซื้อหุ้นคืนเป็นจำนวนมาก และจำเลยที่ 2 ยังเบิกความเป็นทำนองว่า นายเฉียบ กนิษฐสุด กลับแกลังจำเลยทั้งสอง จนเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสองถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 และตามกฎหมายอื่น ๆ ด้วย พิเคราะห์จากคำเบิกความของพยานโจทก์ พ.ศ. ประกอบกับเอกสารต่าง ๆ ที่โจทก์อ้าง เห็นว่าการดำเนินกิจการจัดสรรที่ดินและบ้านของจำเลยทั้งสองเริ่มมีปัญหาขาดเงินทุนหมุนเวียน เพราะธนาคารทหารไทย จำกัด ได้ฟ้องจำเลยทั้งสองให้ชำระหนี้จึงได้ระดมเงินทุนจากประชาชน เพื่อนำไปใช้จ่ายใน

การดำเนินการ โดยจ่ายเงินคืนพร้อมผลประโยชน์ตอบแทน และการรับหรือจ่ายเงินคืน หรือผลประโยชน์ตอบแทนได้กระทำอำพรางด้วยวิธีการซื้อขายหุ้น มีจำเลยที่ 2 ลงชื่อ ในหนังสือสัญญาโอนหุ้นในบริษัทจำกัด ซึ่งถือได้ว่า เป็นตราสารการรับเงินในฐานะผู้แทน ของจำเลยที่ 1 จำเลยทั้งสองจึงเป็นผู้กู้ยืมตามความหมายในพระราชกำหนดการกู้ยืมที่ เป็นการฉ้อโกงประชาชน การที่จำเลยที่ 2 เบิกความว่า นายเฉียบ กนิษฐสุด กลั่น แกล้ง จนเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสองถูกกล่าวหาว่า กระทำนั้นก็ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เบิกความลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังได้ว่า นายเฉียบ กลั่นแกล้ง จำเลยทั้งสอง คดีมีปัญหาต่อไปว่าการกู้ยืมเงินของจำเลยทั้งสอง เป็นการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกง ประชาชนหรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าการเพิ่มทุนของจำเลยที่ 1 ก็ไม่ได้รับการชำระค่า ทุนด้วยตัวเงิน แต่ได้กระทำโดยการตีราคาทรัพย์สินที่ให้ประชาชน เข้าซื้อไปแล้วเท่านั้น จำเลยที่ 2 อ้างว่ามีบุคคลภายนอก 50 ราย มาจองหุ้นกับจำเลยที่ 2 รวม 400,000,000 บาท ก็ไม่ปรากฏชัดว่า ได้มีการชำระเงินค่าหุ้นเต็มจำนวนแล้วหรือไม่ จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 มีสินทรัพย์เป็นจำนวนถึง 1,000,080,000 บาท จำเลยที่ 2 อ้างว่าให้ผู้จองหุ้นไว้ เอาหุ้นมาขายแก่จำเลยที่ 2 จะรับซื้อไว้โดยให้กำไรหุ้นละ 200 บาท นั้น จากคำเบิกความของพยานโจทก์ได้ความว่า เป็นการแตกต่างจากบริษัท อื่น ๆ เพราะโดยทั่ว ๆ ไปนั้นการตอบแทนกำไรหรือผลประโยชน์ ให้แก่ผู้ถือหุ้นที่ เรียกว่า เงินปันผลนั้นจะจ่ายได้ต่อเมื่อทางบริษัทมีกำไรจากการดำเนินการ ซึ่งผู้ตรวจสอบ บัญชีได้รับรองงบดุลแล้ว และผ่านมติของที่ประชุมผู้ถือหุ้น ให้จ่ายเงินปันผลได้ จะไม่มี การคืนเงินหุ้น และผลกำไรแน่นอนเท่ากันทุกเดือน จะจ่ายเป็นรายปี ราย 6 เดือน ส่วนบริษัทจำเลยที่ 1 มีการจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้เป็นรายเดือน ทั้งที่ฐานะของ จำเลยที่ 1 ประสบการณ์ขาดทุนตลอดมา ซึ่งปรากฏจากคำเบิกความของ นายสุเทพ พงษ์ทิทักษ์ และนางสาวเหียรทอง กล้าแข็ง เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี ซึ่งได้รับ แต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชกำหนด การกู้ยืมที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนด้วย ได้ความว่า จำเลยที่ 1 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด. 50 เป็นเงินได้ของปี พ.ศ. 2525 ถึง พ.ศ. 2528 ต้องยื่นงบดุลและงบกำไรขาดทุน ที่ผู้สอบบัญชีอนุญาต รับรองปี 2525 จำเลยที่ 1 แจ้งยอดขาดทุนประมาณ 4 ล้านบาท ปี 2526 แจ้งยอดขาดทุนประมาณ

3 ล้านบาท ปี 2527 ขาดทุนประมาณ 2 ล้านบาท ปี 2528 ขาดทุนประมาณ 8 แสนบาท รวมเป็นเงินขาดทุนสะสมยกมา ประมาณ 10 ล้านบาท ปรากฏตามจับคู่ของจำเลยที่ 1 เอกสารหมาย จ.56 และจำเลยที่ 1 ยื่นแสดงรายการเสียภาษีไว้ไม่ครบถ้วน โดยเสียภาษีขาดไปประมาณ 22. ล้านบาท และประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มอีกประมาณ 3 ล้านบาท ในประเด็นนี้จำเลยที่ 2 เบิกความว่า จำเลยที่ 1 มีได้ขาดทุน แต่ทางเจ้าหน้าที่ตรวจสอบบัญชี และเจ้าหน้าที่สรรพากรแจ้งว่า หากเสียภาษีเต็มทุกเดือนต้องรับภาษีเป็นรายได้สุทธิให้ทางราชการจำนวน 10 ล้านบาท จึงขอเงินภาษีที่ต้องชำระทุกเดือนให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ทำบัญชีและคัดเลือกเอกสารบางชนิดไปลงบัญชี และทำบัญชีขาดทุนตลอดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ถึง พ.ศ. 2529 นั้น เห็นว่าจำเลยที่ 2 กล่าวอ้างลอย ๆ ไม่อาจหักล้างงบดุลของจำเลยที่ 1 ตามเอกสารหมาย จ.56 ได้ จำเลยทั้งสองมีรายได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ในปี พ.ศ. 2528 จำนวน 36 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2529 จำนวน 20 ล้านบาท ส่วนรายได้ที่ได้มาจากการกู้ยืมเงินจากประชาชน กรมสรรพากรเห็นว่าเป็นรายได้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยทั้งสองจ่ายเงินให้ประชาชนผู้ให้กู้ยืมไปแล้วระหว่างวันที่ 15 มีนาคม 2529 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2529 เป็นเงิน 250 ล้านบาท ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.46, จ.47 จำเลยทั้งสองประสบภาวะขาดทุนขาดตลอด แต่ต้องจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้แก่ลูกค้าจำนวนสูงเป็นประจำ แสดงให้เห็นว่า จำเลยได้นำเงินของลูกค้ารายใหม่ ไปจ่ายให้แก่ลูกค้ารายเก่า เพราะไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองมีรายได้จากการประกอบกิจการอื่นเฉพาะรายได้จากผู้เช่าซื้อบ้าน และที่ดิน ไม่เกินเดือนละ 5 ล้านบาท จำเลยที่ 2 อ้างว่า ได้รับโอนเงินมาจากประเทศฮ่องกงเดือนละ 25 ล้านบาท ก็เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ จำนวนสินทรัพย์ และหนี้สิน ฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองมีสินทรัพย์สุทธิต่ำกว่าหนี้สินบุคคลภายนอกถึง 429,000,000 บาทเศษ สำหรับผู้เช่าซื้อบ้านและที่ดินจากจำเลยทั้งสอง ที่โจทก์นำมา เบิกความต่อศาล เป็นจำนวนหลายสิบล้านก็ปรากฏว่าผู้เช่าซื้อบางรายทำสัญญาเช่าซื้อบ้านและที่ดิน กับจำเลยทั้งสองชำระค่าเช่าซื้อไปบ้างแล้ว แต่ยังมีได้เข้าอยู่อาศัย ผู้เช่าซื้อบางรายจำเลยทั้งสองยังมีได้ปลุกบ้านให้ตามสัญญาและไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้โอนกรรมสิทธิ์บ้านและที่ดินให้แก่ผู้เช่าซื้อรายใดเลย ดังเช่น นางสาวรณพร สุดใส ผู้เช่าซื้อบ้านรายหนึ่ง เบิก

ความว่า ทำสัญญาเช่าซื้อตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ตามเอกสารหมายเลข จ.97/13 ก่อนชำระเดือนละ 2,000 บาท เป็นเวลา 60 เดือน ก่อนชำระไปแล้ว 56 เดือน ค้างชำระอีก 4 เดือน ยังไม่มีการโอนบ้านและที่ดิน ต่อมาได้เปลี่ยนสัญญาเช่าซื้อใหม่ โดยไม่มีกำหนดเวลา นางนิศยา ฤกษ์เจริญ เบิกความว่า เข้าซื้อบ้านเมื่อปี พ.ศ. 2528 ตามเอกสารหมายเลข จ.97/17 ชำระค่าเช่าซื้อไปแล้ว 1 แสนบาทเศษ จำเลยทั้งสองยังไม่ได้โอนบ้านและที่ดินให้ จากพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองโฆษณาหรือประกาศต่อประชาชน หรือกระทำการใด ๆ ให้ปรากฏแก่บุคคล ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ว่าในการกู้ยืมเงิน จำเลยทั้งสองจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของสถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้ โดยรู้ว่าจะนำเงินจากผู้ให้กู้ยืมเงินรายนั้น หรือรายอื่นมาจ่ายหมุนเวียน หรือไม่สามารถประกอบกิจการใด ๆ โดยชอบที่จะมีผลประโยชน์ตอบแทนเพียงพอจ่ายอัตรานั้นได้ เป็นเหตุให้จำเลยทั้งสองได้กู้ยืมเงินไป อันเป็นความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 และฉ้อโกงประชาชนตามที่โจทก์ฟ้อง ส่วนความผิดฐานประกอบธุรกิจเงินทุน และฐานใช้ชื่อ หรือแสดงชื่อในธุรกิจว่าการลงทุน นั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยทั้งสองได้รับเงินจากการกู้ยืมเงินประชาชนตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2528 ตามวิธีการในรูปแบบทั้งสามจนถึงวันที่ 13 มกราคม 2530 โดยที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้เป็นบริษัทมหาชน และบริษัทเงินทุนตามกฎหมาย ได้นำเงินที่ได้รับจากกู้ยืมประชาชนไปทำการจัดสรรบ้าน ที่ดิน ในลักษณะเช่าซื้อที่ตำบลลุดคุด อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี และจำเลยทั้งสองใช้ชื่อคำว่า การลงทุน ในชื่อว่า บริษัทเสมอการการลงทุน ตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน 2527 ถึง วันที่ 3 มิถุนายน 2529 ปรากฏจากเอกสารใบเสร็จรับเงินสัญญาเช่าซื้อ และรอยตราประทับของบริษัท เช่น ในเอกสารหมายเลข จ.53 ก. และค. จำเลยทั้งสองจึงผิดฐานประกอบธุรกิจเงินทุน และฐานใช้ชื่อ หรือแสดงชื่อในธุรกิจว่าการลงทุน โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ตามที่โจทก์ฟ้อง ส่วนคำขอท้ายฟ้องโจทก์ ขอให้คืนดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงินกู้ให้แก่ผู้เสียหายนั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 นั้น ให้โจทก์เรียกทรัพย์สิ้นหรือราคาแทนผู้เสียหายเท่านั้นไม่รวมดอกเบี้ยด้วย

พิพากษาว่าจำเลยทั้งสองผิดฐานร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 4, 5, 12, 15 ผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341, 343 การกระทำเป็นกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 12 ซึ่งเป็นบทหนักที่สุด ลงโทษจำเลยที่ 1 ปรับเป็นเงิน หนึ่งล้านบาท จำเลยที่ 2 จำคุก 8 ปี จำเลยทั้งสอง ผิดฐานร่วมกันประกอบธุรกิจเงินทุนโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 71, 78 ลงโทษ จำเลยที่ 1 ปรับ ห้าแสนบาท จำเลยที่ 2 จำคุก 2 ปี และ ผิดฐานร่วมกันใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อว่า การลงทุน โดยไม่ได้รับอนุญาต พระราชบัญญัติ การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. 2522 มาตรา 13, 72, 78 ลงโทษจำเลยที่ 1 ปรับ สามแสนบาท จำเลยที่ 2 จำคุก 1 ปี รวมลงโทษจำเลยที่ 1 ปรับ หนึ่งล้านแปดแสนบาท จำเลยที่ 2 จำคุก 11 ปี ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินกู้รวม เป็นเงิน 22,014,600 บาท ให้แก่ผู้เสียหาย ตามบัญชีท้ายฟ้องหมายเลข 5 ส่วนค่าชดเชยดอกเบี้ยของต้นเงินกู้ให้ยก

นายบรรจง โทธีปลั่ง (ปรึกษา)

นายภัทรศักดิ์ วรรณแสง

ภาคผนวก ข

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1201-1202-1203/2498

อาญา ฉ้อโกง

พ.ร.บ. ธนาคารพาณิชย์ ควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัย

ใช้ดูบายว่า จำเลยทำการค้าใหญ่โต ให้เขานำเงินมาฝากเข้าเป็นหุ้นส่วน สัญญาจะจ่ายเงินปันผลให้ร้อยละ 50 ต่อเดือน ทั้ง ๆ ที่จำเลยรู้ว่าไม่สามารถจะจ่ายได้ ทำให้เขาหลงเชื่อ นำเงินมาฝากมากมาย เป็นความผิดฐานฉ้อโกง แต่ไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ธนาคารพาณิชย์ หรือ พ.ร.บ. ควบคุมการค้าอันกระทบถึงความปลอดภัย หรือหาสุขแห่งสาธารณชน เพราะไม่มีการออกเช็คหรือสั่งจ่ายเงินแต่อย่างใด

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ 1201-1202-1203/2498

ศาลฎีกา

วันที่ 20 เดือนตุลาคม พุทธศักราช 2498

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา

โจทก์

ระหว่าง

นายอัมรินทร์ จินตานนท์ ที่ 1, นายวีระ จินตานนท์ ที่ 2,

นายวิเชต จินตานนท์ ที่ 3, นายประยูร โยธาพิทย์ ที่ 4,

นายวิชาญ วรุตตะมะ ที่ 5

จำเลย

เรื่อง ประกอบการธนาคารพาณิชย์โดยไม่รับอนุญาต และฉ้อโกง

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา

โจทก์

ระหว่าง

นายประจวบ ศิริศักดิ์ ที่ 1,

นายวิรุทธิ์ จินตานนท์ ที่ 2

จำเลย

เรื่อง ประกอบการธนาคารพาณิชย์โดยไม่รับอนุญาต และฉ้อโกง

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา

โจทก์

ระหว่าง

นายอัมรินทร์ จินตานนท์ ที่ 1, นายวีระ จินตานนท์ ที่ 2,

นายวิษิต จินตานนท์ ที่ 3, นายประยูร โยธาพิทย์ ที่ 4,

นายวิชาญ วรุตตะมะ ที่ 5, นายประจวบ ศิริศักดิ์ ที่ 6,

นายวิรุฬห์ จินตานนท์ ที่ 7

จำเลย

เรื่อง ฉ้อโกง

โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 24 เดือน

พฤษภาคม พุทธศักราช 2497

คดี 3 ส่วนวันนี้ ศาลพิจารณาคำพิพากษารวมกัน

ในส่วนวันที่ 1 มีข้อหาในคำฟ้องว่า จำเลยทั้งห้าคนสมคบกันกระทำความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน คือ

1. เมื่อระหว่างวันที่ 15 พฤษภาคม 2493 ตลอดมาจนถึงวันที่ 10 พฤษภาคม 2494 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยที่ 1-2-3 สมคบกันประกอบธนาคารพาณิชย์ที่ตำบลบางนาศ อําเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา โดยทำธุรกิจรับฝากเงินจากประชาชน ซึ่งต้องจ่ายคืนพร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 50 ของเงินฝาก เมื่อสิ้นระยะเวลา 1 เดือน และจำเลยนำเงินที่ได้รับฝากนั้นไปใช้ประโยชน์ในทางจ่ายหมุนเวียนทางอื่น ได้มีประชาชนนำเงินไปฝากจำเลย และจำเลยค้ายคืนไปบ้างแล้ว ยังคงค้างชำระอีก 10,115 ราย เป็นเงิน 20,130,903 บาท กับ 14,268 เหรียญละลาญ ทั้งนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตามกฎหมาย

2. เมื่อระหว่างวันที่ 30 มีนาคม 2494 ถึงวันที่ 10 พฤษภาคม 2494 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยที่ 1 ที่ 4 สมคบกันตั้งธนาคารพาณิชย์ ที่ตำบลสะเตง อําเภอเมือง จังหวัดยะลา ในทำนองเดียวกับข้อ 1 ซึ่งจำเลยยังไม่ได้ใช้เงินคืน 2,098 ราย เป็นเงิน 4,150,080 บาท

3. เมื่อระหว่างวันที่ 30 มีนาคม 2494 ถึงวันที่ 10 พฤษภาคม 2494 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยที่ 1 ที่ 5 สมคบกันตั้งธนาคารพาณิชย์ ค้ำบลเนาะรู อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ในทำนองเดียวกับข้อ 1 ซึ่งจำเลยยังไม่ได้คืนอีก 1,277 ราย เป็นเงิน 1,843,480 บาท

4. เมื่อระหว่างวันที่ 26 เมษายน 2494 ถึงวันที่ 5 พฤษภาคม 2494 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยที่ 1 กับพวกตั้งธนาคารพาณิชย์ทำนองเดียวกับข้อ 1 ที่ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งจำเลยยังไม่ได้ใช้คืน 8 ราย เป็นเงิน 5,500 บาท

5. ระหว่างวันที่ 15 พฤษภาคม 2493 ถึงวันที่ 10 พฤษภาคม 2494 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยทั้งห้าสมคบกันใช้อุบายหลอกลวงประชาชนและผู้เสียหายในคดีนี้ โดยโฆษณาชักชวนให้ประชาชนนำเงินมากฝากธนาคารพาณิชย์ที่จำเลยตั้งขึ้นในข้อ 1, 2, 3, 4 โดยจำเลยให้คำรับรองอันเป็นเท็จว่า จำเลยนำเงินนั้นไปหาประโยชน์ได้มากพอที่จะนำมาจ่ายเป็นดอกผลให้ผู้ฝากร้อยละ 50 ต่อเดือน อย่างแน่นอน แต่ความจริงจำเลยเอาเงินที่มีผู้นำมาฝากใหม่นั้นเอง จ่ายหมุนเวียนเป็นดอกเบี้ยให้แก่ผู้ถึงกำหนดถอนคืน โดยจำเลยมีเจตนาทุจริตหลอกลวงให้ประชาชนนำเงินมามอบให้จำเลย โดยจำเลยมีเจตนาว่า เมื่อมีผู้นำเงินมามอบเป็นจำนวนมากแล้ว จำเลยก็จะเอาเงินนั้น เป็นประโยชน์ส่วนตัวเสีย ผู้เสียหายตามบัญชีท้ายฟ้องหมายเลข ก, ข, ค หลังเชื้อคำหลอกลวงของจำเลยมาเป็นความจริง ครั้นระหว่างวันที่ 1 เมษายน 2494 ถึงวันที่ 9 พฤษภาคม 2494 เวลาใดไม่ปรากฏ ผู้เสียหายได้นำเงินมามอบให้จำเลยที่จังหวัดนครราชสีมา 194 คน เป็นเงิน 3,799,722 บาท กับ 1,590 เหรียญละลาย ที่จังหวัดยะลา 15 คน เป็นเงิน 142,900 บาท ที่จังหวัดปัตตานี 18 คน เป็นเงิน 133,700 บาท ปรากฏรายละเอียด วัน เดือน ปี ที่ส่งมอบ และจำนวนเงินของแต่ละคนตามบัญชีท้ายฟ้องหมายเลข ก.ข.ค. จำเลยรับฝากแล้วเมื่อครบ 1 เดือน จำเลยไม่จ่ายคืนตามกำหนด โดยจำเลยเจตนาทุจริตเบียดบังเอาเงินนั้นเป็นอาณานิคมประโยชน์ของตนเสีย เหตุเกิดที่ตำบลบางนาค อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และตำบลเนาะรู อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ครั้นวันที่ 16 พฤษภาคม 2494 เจ้าพนักงานจับจำเลยได้ และได้สิ่งของต่าง ๆ

ตามบัญชีทรัพย์สินหมาย 1 ท้ายฟ้อง ซึ่งเป็นสิ่งของที่จำเลยได้ใช้ในการกระทำผิด กับได้
 ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินหมาย 2 ท้ายฟ้อง ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้รับฝากเงินและฉ้อโกงบ้าง
 และเป็นทรัพย์สินที่จำเลยเอาเงินเหล่านั้นไปซื้อไว้ม่าง รวมราคา 3,221,601 บาท 75
 สตางค์ เป็นของกลาง ผู้เสียหายร้องทุกข์ มอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแล้ว
 ก่อนคดีนี้ จำเลยที่ 1 เคยต้องโทษฐานไม่ทำบัญชีแสดงรายการรับและจำหน่ายน้ำตาล ซึ่ง
 มิใช่ความผิดส่วนลหุโทษหรือประมาท ศาลจังหวัดนครราชสีมาพิพากษาปรับ 50 บาท ตาม
 ส่วนคดีอาญาเลขแดงที่ 178/2489 พันโทษไปยังไม่เกิน 5 ปี ขอให้ลงโทษตาม
 กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 304, 27 63, 71, 72 พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์
 พ.ศ. 2488 มาตรา 4, 5, 30 พระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึง
 ความปลอดภัยหรือความสุขแห่งสาธารณชน พ.ศ. 2471 มาตรา 7, 8 และพระราชบัญญัติ
 กำหนดกระบวนเจ้าหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึง
 ความปลอดภัยหรือความสุขแห่งสาธารณชน พ.ศ. 2471 พ.ศ. 2476 มาตรา 4(2) ขอ
 ให้รับของกลางตามบัญชีทรัพย์สินหมาย 1 และให้จำเลยคืนหรือใช้ทรัพย์สินแก่ผู้เสียหาย โดย
 ถือเอาทรัพย์สินของกลางตามบัญชีทรัพย์สินหมาย 2 เป็นส่วนหนึ่งแห่งเงินที่จำเลยจะต้องใช้นั้นด้วย

ในส่วนวันที่ 2 มีข้อหาว่า นายประจวบ ศิริศักดิ์ นายวิรุฬห์ จิตนานนท์
 สมคบกับจำเลยที่ 1, 2, 3 ในส่วนแรก ทำผิดในข้อหาอันเดียวกัน

ในส่วนวันที่ 3 มีข้อหาว่า จำเลยทั้ง 7 คน ใน 2 ส่วนแรกสมคบกันฉ้อโกง
 ชนิดเดียวกับส่วนวันที่ 1, 2 ทั้งนี้โดยมีผู้เสียหายร้องทุกข์เพิ่มเติมเข้ามาอีก คือที่จังหวัด
 นครราชสีมา 279 คน เป็นเงิน 6,078,175 บาท กับ 4,268 เหยื่อล้มละลาย ที่จังหวัด
 ยะลา 48 คน เป็นเงิน 341,300 บาท ที่จังหวัดปัตตานี 27 คน เป็นเงิน
 268,100 บาท

จำเลยทุกคนให้การปฏิเสธว่ามีได้กระทำผิด นายอัมรินทร์ จำเลยที่ 1 รับว่า
 เคยต้องโทษจริงดังฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 มิได้มีเจตนาทุจริตคิดฉ้อโกง
 ผู้เสียหายในคดีนี้ ส่วนจำเลยที่ 1 กะการจะฉ้อโกงผู้ใด และเมื่อไรในภายหน้านั้นไม่ได้

เป็นปัญหาในคดีนี้ และข้อหาโจทก์ที่ว่า จำเลยประกอบกรณาคารพาณิชย์ โดยมีได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินั้น การกระทำของจำเลยหาใช่เป็นธนาคารไม่ พินาศขายกฟ้องของกลางคืนจำเลยที่ 1 เว้นแต่เงินซึ่งเจ้าพนักงานยึดจากนายเวท และนายอรุณ ให้คืนเจ้าของ

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 นั้น จะว่าไม่เจตนาทุจริตคิดฉ้อโกงผู้เสียหายที่ร้องทุกข์หาได้ไม่ เพราะได้ใช้ขยายหลอกลวงบุคคลไม่เลือกหน้า ไม่เลือกเวลาอยู่แล้ว ชั่วแต่ถ้าเกิดอุปสรรคขัดขวางต่อกิจการของจำเลยที่ 1 ขึ้นเมื่อไร หรือจำเลยที่ 1 พอใจจะเลิกเสียเมื่อไร เมื่อนั้นก็เป็นอันเลิกกิจการ และบรรดาผู้ถูกหลอกลวงซึ่งจะไม่ได้รับเงินคือผู้ที่ไบทุนของตนยังไม่ถึงกำหนดถอนคืน เมื่อล้ม แต่สำหรับจำเลยอื่นได้ปฏิบัติกิจการให้จำเลยที่ 1 ในฐานะคนงานและผู้ช่วย ภายในกิจการของจำเลยที่ 1 ยังไม่มีผิดเป็นมูลฐานฉ้อโกงกับจำเลยที่ 1

ส่วนในข้อหาว่า ผิดพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึงความปลอดภัยหรือความสุขแห่งสาธารณชน พ.ศ. 2471 นั้นจำเลยที่ 1 มีผิดตาม มาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัตินี้ แต่สำหรับจำเลยอื่นมีฐานะเป็น เสมอลูกจ้าง หามีความผิดด้วยไม่

ในข้อหาว่า จำเลยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2488 นั้นวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยไม่ผิดตามพระราชบัญญัตินี้

พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 304, 71 และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือความสุขแห่งสาธารณชน มาตรา 7, 8 ให้คุก 10 ปี และให้ใช้เงินแก่ผู้เสียหายตามบัญชีท้ายฟ้องบรรดาที่ได้ร้องทุกข์ ส่วนค่าขอที่ให้เพิ่มโทษฐานไม่เช็ดทาลานั้น หาได้ระบุว่า โทษครั้งก่อนเนื่องจากความผิดต่อกฎหมายใดไม่ และศาลเพียงแต่ปรับ 50 บาท อันอยู่ในอัตราความผิดที่เป็นโทษ จึงไม่เพิ่ม

ในเรื่องของกลางนั้น ทรัพย์สินตามบัญชีหมายเลข 1 จะสิ่งรับมิได้ กับที่โจทก์ขอให้เอาทรัพย์สินตามบัญชีหมายเลข 2 เป็นส่วนหนึ่งแห่งเงินที่จำเลยที่ 1 จะต้องใช้แก่ผู้เสียหาย เป็นเรื่องของการบังคับคดีจึงให้ยกเสีย ความอื่นนอกจากนี้คงยืนตามศาลชั้นต้น

โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา

ฎีกาโจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยทุกคนเต็มตามฟ้อง ฎีกาจำเลยที่ 1 ขอให้ยกฟ้องปล่อยจำเลย

ศาลฎีกาได้ฟังคำแถลงทั้งสองฝ่ายและตรวจสำนวนแล้ว

ทางพิจารณาได้ความความคำพยานหลักฐานว่า นายอัมรินทร์จำเลยที่ 1 ตั้งสำนักงานขึ้นที่ตำบลบางนาศ อําเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส ให้ชื่อว่า บริษัทชัยวัฒนา ทำกิจการค้า และเมื่อมีบุคคลใดเอาเงินมาลงทุนในบริษัทจำเลย บริษัทจะออกใบหุ้นให้ ดังใบหุ้นท้ายฟ้อง โดยระบุจำนวนเงินลงทุน วันที่ลงทุน และวันครบกำหนดคืน ซึ่งปกติมีกำหนด 1 เดือน เมื่อถึงกำหนดมาขอรับเงินคืน บริษัทจะจ่ายเงิน และผลประโยชน์ให้ร้อยละ 50 ของเงินฝาก บริษัททำการทำนองนี้มาตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม 2493 ในตอนแรกมีคนเอาเงินมาลงทุนน้อยคน และจำนวนเงินน้อยก่อน แต่เมื่อปรากฏต่อมาว่าบริษัทจำเลยได้จ่ายเงินประโยชน์ให้ร้อยละ 50 จริง ไม่เคยมีคนคัดค้านก็สนใจและเกิดความนิยมขึ้น จำนวนคนและจำนวนเงินหุ้น จึงเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในระยะหลัง ๆ ใกล้เคียงเหตุ มีเงินมาลงทุนวันหนึ่งเป็นจำนวนมาก จำเลยที่ 1 เป็นผู้รับและจ่ายเงินและเซ็นใบหุ้น แต่บางคราวจำเลยที่ 1 เคยให้ นายวิระ นายวิจิต นายประจวบ และนายวิรพี จำเลย ทำการแทนบ้าง นอกจากนี้จำเลยที่ 1 ยังเปิดที่ทำการทำนองเดียวกันนี้เป็นสาขาของบริษัทชัยวัฒนาขึ้นที่จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี และที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยให้นายประยูร และนายวิชาญกับนายรัตน เป็นผู้จัดการสาขาดังกล่าว ตามลำดับ ต่อมาทางการสงสัยว่า การกระทำของจำเลยจะเป็นการหลอกลวงประชาชน จึงจัดนายตำรวจมาสืบสวนสืบค้นรับฟังพฤติการณ์ของบริษัทจำเลย ในที่สุดเจ้าพนักงานเข้าควบคุมตรวจสอบสมุดบัญชีในสำนักงานบริษัท เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2494 การรับและจ่ายเงินของบริษัทจึงได้หยุดลง ปรากฏว่า มีผู้นำเงินมามอบแก่บริษัทจำเลยกว่าหมื่นราย จำนวนเงินกว่า 20 ล้านบาท และต่อมาได้มีผู้ร้องทุกข์ขอเงินคืนหลายร้อยคน

ฝ่ายจำเลยคงสืบพยานว่า ชั้นแรกจำเลยตั้งร้านค้าขายของเบ็ดเตล็ดแบบสหกรณ์ ก่อน ครั้นการค้าเจริญขึ้น จำเลยรับเงินจากประชาชนเป็นทำนองเรียกหุ้นมาทำทุนเพื่อขยายการค้า การค้าจำเลยนั้นมีมากมายหลายอย่าง มีอาทิ ค้ารถยนต์ ตั้งโรงสี ค้าทองคำ ข้าว เติมนรถประจำทาง เข้าหุ้นชุดแร่ยูเรเนียม และยังคงจะซื้อเรือเดินทะเลลำใหญ่ ๆ ด้วย ถึงแก่วางมัดจำค่าเรือไว้แล้ว และนอกจากการค้าธรรมดา จำเลยยังมีการค้าลับมีกำไรมากมายด้วย ซึ่งจำเลยว่าการค้าลับนี้เปิดเผยไม่ได้ เหตุที่จำเลยไม่สามารถชำระเงินแก่ผู้จองหุ้นตามกำหนดเวลา ก็เพราะเจ้าพนักงานมาควบคุมสำนักงานจำเลยทำให้การค้าต้องหยุดไป

ส่วนจำเลยอื่นต่างสืบว่า เป็นแต่เพียงลูกจ้างผู้รับใช้จำเลยที่ 1 ในการรับและจ่ายเงิน กระทำไปตามคำสั่งจำเลยที่ 1

ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความมานี้ คงสรุปได้ใจความว่า นายอัมรินทร์ จำเลยที่ 1 ตั้งสำนักงานขึ้นให้ชื่อว่า บริษัทชัยวัฒนา มีวัตถุประสงค์ทำการค้า และชักชวนให้ประชาชนนำเงินมาฝากเป็นการเข้าหุ้น แต่การเข้าหุ้นนี้ จำเลยคิดผลประโยชน์ให้ร้อยละ 50 ต่อเดือน เป็นรายเดือน มีประชาชนหลายจังหวัดนำเงินมามอบให้จำเลยเป็นจำนวนมากหลายสิบล้านบาท เพราะหวังประโยชน์ตอบแทนอันสูงข้อนที่จำเลยแก้ว่า จำเลยนำเงินไปหมุนเวียนทำการค้านานาชนิด โดยเอากำไรมาแบ่งปันแก่ผู้ฝากหรือผู้ถือหุ้นนั้น ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยไม่เชื่อว่า จำเลยทำการค้าขายใหญ่โตดังกล่าวอ้าง จำเลยเพียงแต่ทำการค้าบ้างเท่านั้น ซึ่งศาลนี้เห็นพ้องด้วย เพราะจำเลยมิได้มีบัญชีหรือหลักฐานอันใดแสดงให้เห็นเป็นเช่นนั้น และเมื่อคำนวณอัตราผลประโยชน์ร้อยละ 50 ต่อเดือน ที่จำเลยคิดให้แก่ในต้นเงินเพียง 100 บาท ถ้าฝากจำเลย สมทบทั้งต้นและผลประโยชน์ในปีหนึ่งจำเลยจะต้องจ่ายเป็นเงินหนึ่งหมื่นเศษ ถ้าถึงปีที่ 2 ก็เป็นจำนวนเกินล้านบาท ซึ่งเป็นที่เห็นได้ชัดว่า จำเลยจะไปหาผลกำไรจากการค้าที่ไหนมาจ่าย แม้แต่คำจำเลยเองก็ว่า หุ้นส่วนมีกำไรเท่าใดไม่อาจรู้ได้ แต่กระนั้นจำเลยก็คงจ่ายเงินปันผลให้แก่ผู้ฝากไม่ได้ เหตุที่จำเลยจ่ายเงินปันผล ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่ามียกำไรเท่าใดนั้น ย่อมประกอบให้เห็นเจตนาจำเลยในการลวงให้เขาหลงเชื่อโดยแท้ ข้ออ้างจำเลยที่ว่า เพราะเจ้าพนักงานมาควบคุมทำให้กิจการ

ต้องชงัก จึงไม่สามารถจ่ายเงินแก่ผู้ฝากนั้น ศาลนี้กลับเห็นว่า ถ้าเจ้าพนักงานไม่เข้า
ควบคุมแล้ว ก็อาจมีผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์นำเงินมาฝากจำเลยมากขึ้น ทำให้เกิดความ
เดือดร้อนเสียหายแก่ประชาชนยิ่งขึ้นอีก

ข้อเท็จจริงเป็นดังนี้ คดีจึงมีข้อวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยจะเป็นผิดฐาน
ฉ้อโกงตามฟ้องหรือไม่ ความในกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 304 ซึ่งเป็นบทบัญญัติฐาน
ฉ้อโกงมีว่า "ผู้ใดใช้อุบายหลอกลวงด้วยประการใด อันต้องประกอบด้วยเอาความเท็จ
มากล่าว หรือแกล้งปกปิดเหตุการณ์อย่างใด ๆ ที่มันควรบอกให้แจ้งนั้น โดยมันมีเจตนา
ทุจริตคิดหลอกลวงให้ผู้หนึ่งผู้ใดส่งส่งทรัพย์อย่างหนึ่งอย่างใดให้แก่ตัวมันเองหรือแก่ผู้อื่น ท่าน
ว่ามันผู้หลอกลวงเช่นว่ามานี้ กระทำการฉ้อโกง"

กษายัมรินทร์ จำเลยผู้นี้ใช้อุบายเป็นท่านองว่า คนทำการค้าใหญ่โต ให้เขา
นำเงินมาฝากเข้าเป็นหุ้นส่วน โดยสัญญาจะจ่ายเงินปันผลให้เขาร้อยละ 50 ต่อเดือน ทั้ง
ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็รู้ว่าไม่สามารถจะจ่ายให้เขาได้ จึงนับว่าเป็นความเท็จจนเขาหลงเชื่อ
นำเงินมาฝากมากมาย เช่นนี้ย่อมเข้าอยู่ในลักษณะความผิดฐานฉ้อโกงตาม มาตรา 304
ที่กล่าวโดยตรง ข้อที่จำเลยแก้ว่า จำเลยมิได้คิดฉ้อโกง เหตุที่ต้องงดจ่าย เพราะ
เจ้าพนักงานมาควบคุมทำให้การค้าหยุดนั้น เป็นคำกล่าวแก้ซึ่งขัดต่อเหตุผลดังกล่าวแต่
ต้นว่า ไม่มีทางที่จำเลยจะนำเงินของผู้ฝากไปทำการค้าหาผลประโยชน์ให้ผู้ฝากได้เช่นนั้น

คดีมีข้อวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของจำเลย เป็นผิดพระราชบัญญัติธนาคาร
พาณิชย์ หรือไม่ ซึ่งศาลนี้เห็นว่า การกระทำของจำเลยดังกล่าวไม่เข้าอยู่ในพระราช
บัญญัตินี้ เพราะไม่ใช่ทำการเป็นธนาคารพาณิชย์ ดังคำวินิจฉัยศาลล่างทั้งสอง ส่วน
การกระทำของจำเลยจะเข้าอยู่ในพระราชบัญญัติคุ้มครองกิจการค้าขายอันกระทบถึงความ
ปลอดภัยหรือความสุขแห่งสาธารณชนหรือไม่นั้น ประจักษ์เห็นว่า การที่จำเลยรับเงินฝาก
ท่านองเรียกเป็นหุ้น แล้วตกลงจ่ายดอกเบี้ยให้ โดยจำเลยอ้างว่า จะเอาเงินไปลงทุน
ค้าขายเช่นนี้ ไม่มีสภาพคล้ายคลึงกับกิจการธนาคาร ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 7 แห่ง
พระราชบัญญัติที่กล่าว เพราะการกระทำไม่มีการออกเช็คหรือสั่งจ่ายเงินแต่อย่างใด
ระหว่างจำเลยกับผู้ฝากอื่น เป็นลักษณะของการธนาคาร เป็นการฝากเงินหรือเอาเงิน

มาเข้าหุ้นธรรมดาเท่านั้น

ข้อวินิจฉัยมีต่อไปว่า จะเพิ่มโทษฐานไม่เช็คหลายได้หรือไม่ ความข้อนี้ใน
 พ้องใจทักกล่าวไว้ว่า ก่อนคดีนี้จำเลยที่ 1 เคยต้องโทษฐานไม่ทำบัญชีแสดงรายการรับและ
 จำหน่ายน้ำคาลมาครั้งหนึ่ง ศาลพิพากษาปรับ 50 บาท ดังปรากฏในคดีแดงที่ 178/2489
 ลงโทษยังไม่เกิน 5 ปี จำเลยแถลงยอมรับว่า เคยต้องโทษจริงตามฟ้อง ตามรายงาน
 ลงวันที่ 8 กันยายน 2494 ค่อม่าวันที่ 15 กันยายน โจทก์ยื่นคำร้องเพิ่มเติมว่าความผิด
 ฐานไม่ทำบัญชี ซึ่งจำเลยเคยต้องโทษนั้น เป็นความผิดซึ่งไม่ใช่เป็นส่วนลหุโทษ และมีใช้
 ความผิดที่เกิดขึ้นด้วยความประมาท ศาลสอบจำเลย จำเลยไม่คัดค้าน ศาลสั่งอนุญาต
 และศาลนี้ได้ตรวจดูสำนวนเลขแดงที่ 178/2489 แล้วปรากฏว่า ศาลพิพากษาว่า จำเลย
 มีความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีการชื้อน้ำคาล มาตรา 26 ที่มีบัญญัติให้มีโทษปรับไม่เกิน
 2,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งมีใช้ความผิดฐานลหุโทษ
 ฉะนั้น จึงต้องเพิ่มโทษจำเลยฐานไม่เช็คหลาย 1 ใน 3 ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 72

ส่วนข้อที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยอื่นในฐานะเป็นผู้สมรู้ด้วยจำเลยที่ 1 นั้น
 ความข้อนี้ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยเหล่านี้ได้ปฏิบัติการให้จำเลยที่ 1 ในฐานะคนงาน
 และผู้ช่วยภายในกิจการของจำเลยเท่านั้น ไม่แน่ชัดว่าจะล่วงรู้ในอุบายของจำเลยที่ 1
 ตลอด จึงไม่เอาผิด ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ศาลนี้จะรื้อฟื้นขึ้นวินิจฉัยเป็นอย่างอื่นไม่ได้

อาศัยเหตุนี้ จึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้จำคุก นายอัมรินทร์
 จำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 304, 71 เพิ่มโทษ 1
 ใน 3 ตามมาตรา 72 แต่คำให้การของจำเลยมีประโยชน์ในการพิจารณาอยู่สมควรลด
 ฐานปรานีให้ 1 ใน 3 ตามมาตรา 59 เป็นอันไม่ต้องเพิ่มหรือลด ความอื่น นอกจากนี้
 คงพิพากษายืน

ธรรมบัณฑิต

จักรปาณิศรศิลาวิสุทธิ

คุณกรณพิทาร์ณ



ประวัติผู้เขียน

พันตำรวจโท ณรงค์ฤทธิ์ สินมา เกิดเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2490 ที่
จังหวัดสิงห์บุรี สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต จากแผนกวิชานิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2514 และประกาศนียบัตรฝ่ายอำนวยการ กรมตำรวจ
จากโรงเรียนเสนาธิการทหารบก

ประวัติการรับราชการ เข้ารับราชการครั้งแรกเป็นที่ร้อยตำรวจตรี ตำแหน่ง
ผู้บังคับหมวดสถานีตำรวจภูธรอำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อปี พ.ศ. 2515
และรับราชการเรื่อยมาในตำแหน่งรองสารวัตรสืบสวนสอบสวน รองสารวัตรแผนกวินัย
สารวัตรปกครองป้องกัน สารวัตรสืบสวนสอบสวน สารวัตร (ทำหน้าที่อำนวยการ) และ
สารวัตรสถานีตำรวจภูธรตำบลในปัจจุบัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย